

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

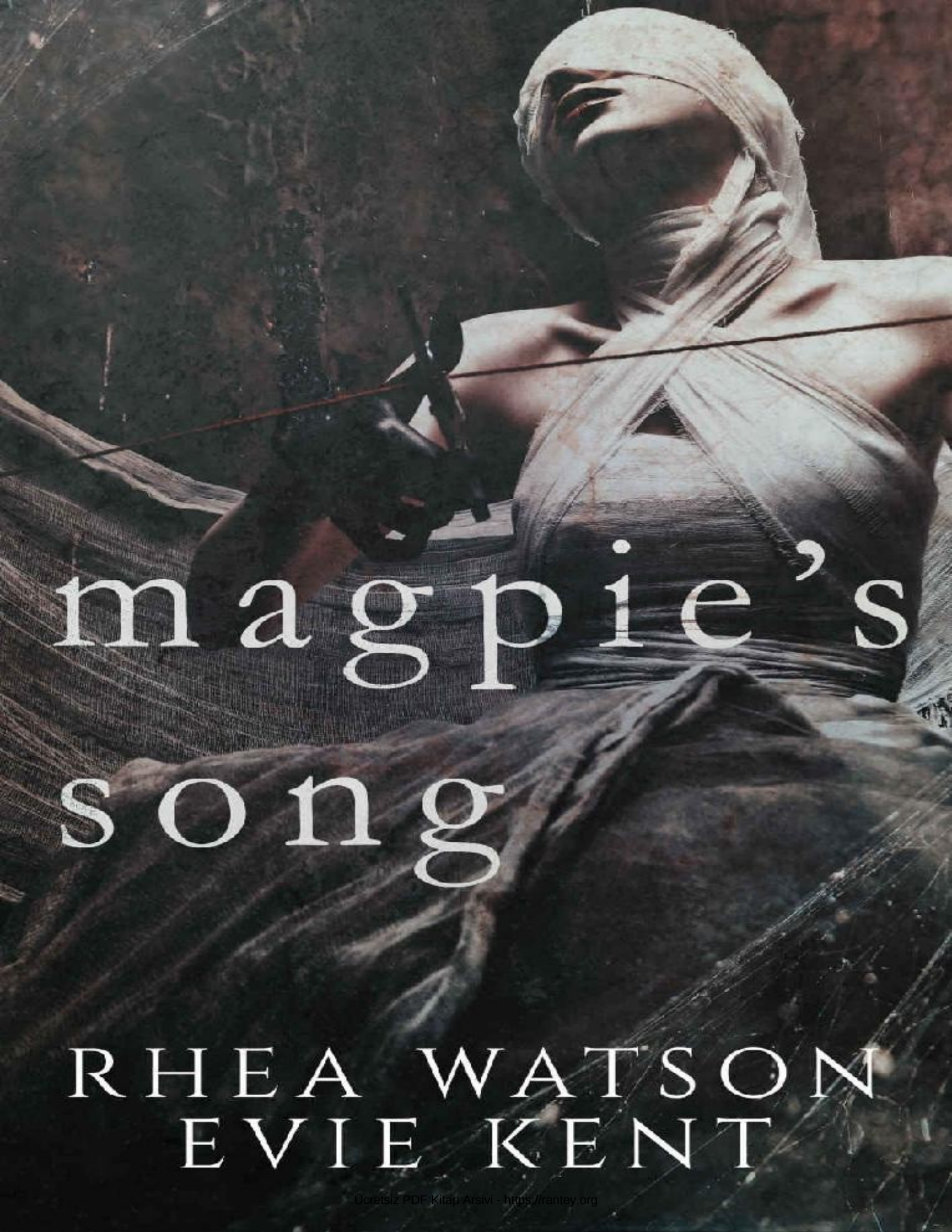
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

magpie's
song

RHEA WATSON
EVIE KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

magpie's
song

RHEA WATSON
EVIE KENT

Lisans Notları

Bu e-kitabı indirdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitabın telif hakları yazara aittir ve ticari ya da ticari olmayan amaçlarla başkalarına dağıtılamaz. Herhangi bir izinsiz kopya veya dağıtım, yasaların en geniş kapsamına kadar kovuşturulabilir.

Bu bir kurgu eseridir. Kişiler veya durumlarla ilgili her türlü benzerlik kasıtsız ve tesadüfidir. Ticari markalara yapılan atıflar veya bunlardan bahsedilmesi, ticari marka statüsünü ihlal etme amacı taşımamaktadır. Referans verilen veya kullanılan tüm ticari markalar, ticari marka statüsü ve ilgili sahiplerinin tam onayı ile yapılır. Söz konusu ticari markaların kullanımı, ticari marka sahibi tarafından desteklenmemekte veya yetkilendirilmemektedir.

Kapak Tasarımcısı: Marisa @ Cover Me Darling
Editorial: One Love Editing

KONT E NT S

[Troplar ve Tetikleyiciler](#)

[Birds of a Feather Serisi](#)

[Geleceğin Kuş Tüyü Romansları](#)

1. [Cato](#)

2. [Aedan](#)

3. [Gerald](#)

4. [Ileana](#)

[Teşekkür Yazarlar](#)

[Hakkında](#)

TROP E'LER VE TRIGGERLER

Tetikleyiciler: tutsaklık, hapishane ortamı, röntgencilik, şiddet, kan, saldırı ve istismardan bahsedilmesi (özellikle kadın kahramana karşı değil), rızaya dayalı fanteziler

Bu müstehcen karanlık ters harem romanında kadın anatomisini tanımlamak için C-kelimesini kullanan kahramanlar var.

Bu kelimeyi *iğrenç* bulan okuyucular uyarıldı.

Döngüler: Kink'e övgü, insta aşk, bir çeşit kader arkadaşı

A F E A T H E R S E R I E S'İN BİRİMLERİ

Birds of a Feather serisi, Rhea Watson ve Evie Kent'i bir araya getiren bağımsız bir karanlık paranormal romantizm dünyasıdır. Her ikisi de aynı yazarın takma adlarıdır ve bir araya geldiklerinde, okuyucular bazı karanlık romantizm temalarının yanı sıra birden fazla kahraman, kötü adam ve anti kahraman bekleyebilirler.

Bazı kitaplar, ilişkilerin kendisinde karanlık romantizm unsurları içermeyebilir, ancak şüpheli sosyal hiyerarşilere sahip karanlık, şiddet dolu dünyalarda / ortamlarda geçebilir. Lütfen listelenen tetikleyicilere dikkat edin.

Bu serideki romanslar ya menaj (iki kahraman) ya da ters harem (3+ kahraman) şeklindedir. Detaylar için tanıtım yazısına bakınız.

Bu dünyada, sadece bir avuç paranormal tür "dışarıda". Vampirler kendilerini insan dünyasına duyurarak bu trendi başlattı ve şekil değiştirenler de isteksizce onları takip etti. Ancak iblisler, düşmüş melekler, ejderhalar ve tanrılar da dahil olmak üzere diğerleri kendilerini göstermeye daha az meyillidir.

Birds of a Feather'daki kitapların çoğu günümüz dünyasında geçse de, karakterler uzay da dahil olmak üzere diğer alemlere ve dünyalara yolculuk yapabilirler.

İyi okumalar! xoxo

F A R K L I R O M A N C I L E R İ N İ N F U T U R E B Ü L T E S İ

Shrike

(Hades/Persephone Esintili Romantik)

Kuzgun

(İskandinav Mitolojisi Romantizmi)

Yas Tutan Güvercin

(Tatlı Omegaverse Fae Romantizmi)

Strix

(Karışık Türler Menaj Romantizm)

Starling

(İblis/Nefilim Romantizmi)

Küçük Baykuş

(Omegaverse Gladyatörleri Uzayda Roman)

Magpie

(Karışık Türler Menaj Romantizm)

Yaldızlı Kanarya

(Vampir Smutvella)

MA GPIE' S O NG

*Güzel Magpies efendilerini memnun
eder.
Güzel Magpies asla daha hızlı uçmaz.*

*Güzel Magpies'in başka
seçeneği yok. Güzel Magpies'in
sesi yok.*

Güzel Saksaganlar boyun eğip teslim olur ya da güzel saksaganlar kırbaçlanır.

Kader gecelerinden birinde, Magpie Tarikatı'ndan bir grup kadın, en azılı suçluları ne pahasına olursa olsun sakinleştirmek üzere doğaüstü bir hapishaneye çağrılır.

Hapsedilmiş leviathan alfaları Cato, Aedan ve Geralt, güzel ama naif bir insan olan saksaganlarıyla tanıştıklarında, onun şarkısı onları diğerlerinden farklı bir şekilde çağırır.

Onunla birlikte dünyaları durur. Artık kıyamet yok. Artık kıyamet yok. Şimdi önemli olan tek şey yeni eşlerini sahiplenmek ve işaretlemek...

Ve sonra bu güzel saksaganı, onu düşene kadar kullanacak bir düzenden kurtarmak.

1
CAT O

"Tamam, bok yığınının kralları..." Hücre kapımızın gıcirtısı kasıtlı olmalıydı; bu çağda hiçbir şey bu kadar gıcirtılı ve iğrenç ses çıkarmazdı, tabii şerefsizler kapıyı kasıtlı olarak açık bırakmamışlarsa. "Ayağa kalk."

Etrafımdaki hışırtıyla gözlerimi açtım ve iç çekerek başımı kumtaşı duvara yasladım, Aedan ve Geralt'ın ayaklarını sürüyerek kalkışlarını izledim. Benim gibi çıplak ve kelepçeliydiler, kaslı uzuvlarını, gergin gövdelerini ve kaslı sırtlarını gerdiler, büküldüler, eğildiler ve inlediler - ama beklediler.

İkisi de açık kapıya doğru bir hamle yapmadı.

Alfaların alfası olarak, ne zaman ve nereye taşınacağımızı *ben* belirledim.

Birlikte geçirdiğimiz yüzyıllar boyunca kan kardeşi, kıyametin ve kaderin oğulları olabilirdik ama kendimizi hangi sefil diyarda bulursak bulalım grup hiyerarşisi bozulmamıştı.

Bakışlarım tuzlanmış demir parmaklıkların diğer tarafında bizi bekleyen siyah üniformalı on insana kaydı. Çizmelerinde asansörleri olan bok lekesi - tabii ki burada gurur günahı canlı ve iyi bir şekilde yaşıyor - onu altı ayak artı kohortlarıyla aynı seviyeye getiriyor - metal üzerine oyulmuş şeytani ve Enochian mühürleri olan bir sığır sopasını sallayarak kapıda durdu. Görevi için çok genç, bu hapishanenin bahsettiği sınırsız *gücü* kullanamayacak kadar zayıf olan adam, alaycı bir tavırla elindeki sopayı metal çerçeveye vurdu.

"Bir saksaganı becermek istiyor musun, istemiyor musun?"

Gözlerim kısıldı ve dişlerimi sıktım. Hepimiz *cehennem*in aşağılayıcı olduğunu düşünüyorduk ama lanet olası insanlar tarafından kontrol edilip hapsedilmekten daha kötü bir şey yoktu.

On gün önce Ether Adası'ndaki en büyük yanardağ patladı. Felakete yol açmadı ama Pasifik Okyanusu'nun bu mücevherindeki yırtılma içerideki cehennem ağzını çatlatarak cehennem ile Dünya arasında onaylanmamış bir kapı açtı ve buradan karanlık lejyon yayıldı. Çukurun dört bir yanındaki cehennem ağızlarında kamp kuran binlercesinin bir kısmı magma ve ateşin içinden geçerek Dünya'ya saldırmaya, onu *kirletmeye* hevesli, Lordumuz Lucifer'in insanlığa karşı duyduğu hoşnutsuzluğu tatmin etmek için çaresizdi.

İnsanlar arasında dolaşmak isteyen iblisler için elbette kurallar vardı. Lucifer anlaşmalar imzalamıştı ve tüm bu saçmalıklar.

Ama lejyona-

İnsan sözleşmeleri, insan *kanunları* çok az şey ifade ediyordu.

İthal fae şarabıyla sarhoş olmuş ve kana susamış çocuklar ve ben kaos bölümüne katıldık. Çukurda geçirdiğimiz birkaç on yıldan sonra insan dünyasını tatmak için iblisleri ve diğer cehennemlikleri bir kenara ittik.

Ne yazık ki, son korkunç ziyaretimizden bu yana insanlık kendini toparlamıştı.

Bazı doğaüstü türler kendilerini tüm dünyaya göstermişlerdi - lanet olası vampirler, herkes için her şeyi berbat ediyorlardı - ve müttefikler edinilmişti.

Kısacası, bizim için hazırdılar.

Bizi *beklemiyordu* elbette ama Ether Adası yüzyıllardır doğaüstü seçkinler ve insan suç lordları için bir merkez olmuştu. Hapishaneler ormanlık adanın güney ucunu işgal ederken, kuzeyde en yüksek mertebeden sefahat hüküm sürüyordu. Her türlü günahkâr zevk için bir yeryüzü cenneti.

Ve görünüşe göre, yağmacı bir şeytani lejyonun bunu onlar için bozmasına ihtiyaçları yoktu. İblisler hükmetmek için can atıyordu. Cehennemlikler ise sadece kan, çılgılık ve korkuyla beslenmek istiyordu.

Leviathan'ların ve aristokrat iblislerin oğulları olarak, üçümüz de karanlık ortalarda bir yerdeydik. Tam olarak bir planımız yoktu. Sarhoş, uçmuş, *sıkılmış*, bir açıklık gördük ve onu kullandık, bıçakladık, ittik ve çıkış yolumuzu dövüşerek *bulduk*.

İnsan piyadeleri ve hava saldırıları, kemiklerinizden et sıyracak büyüler ve kendilerini kanıtlamaya susamış büyücülerle vurulmadan önce kristal mavisi sularıyla kıyı şeridini zar zor aştık. Ayı büyüklüğünde kurtlar ve pullarında sonsuzluk taşıyan ejderhalar. Tuz, kutsal su ve kumdaki iblis tuzakları.

Bu baskın tam bir zaman kaybı.

İnsan refakatçilerimiz bize bakarken, bileklerime takılı altın kelepçelerle oynadım. Canlı ele geçirilenler tasmalanmıştı, metaldeki işaretler ve büyü şeytani taraflarımızı bağlıyordu - sanırım bir aslanın pençesini kesmeye benziyordu - ve Ether Adası'nın yüksek güvenli erkek doğaüstü hapishanesine getirilmişti. Yeraltındaki eski hücrelerde, insanlar lejyondan bölük pörçük insanları volkana geri götürüp cehennem ağzından geçmeye zorlarken, biz de *onların* zaman çizelgesinde bekledik.

Lavin içinden geçmek... bir şeydi. Bunu ayıkken yapmak *çok* baş ağrıtıcı olurdu.

Hücremizin parmaklıklarına vurulan o aptal sopanın bir başka gürültülü sesi ve ardından kasıtlı olarak derinleştirilen "*Kımldayın!*"

Ufak tefek bir adam ve ufak bir çuk. Kelepçeler olmasaydı, önce onun bağırsaklarını deşerdim.

Bunun yerine, yerden kalktım ve kaskatı kesilmiş uzuvlarımı gerdim, kığım uyuştı, sonra kan kardeşlerim yerlerini korurken sırtımı ve çenemi kırmak için birkaç dakika ayırdım. İnsan esirlerimiz, lejyondaki pek çok kişi gibi bizi de en başından beri bir paket anlaşma olarak kabul etmişlerdi. Bazen cehennemin vahşi doğasında hayatta kalmanın tek yolu müttefik olmaktı ve kan bağları bu amaç için çok kalıcı bir araçtı. Şansımıza, birbirimize hiç düşmemiştik.

Kan bağından kaçmak kötü bir iş.

Birlikte kalmamız gerektiğini yoksa kimsenin uyuyamayacağını fark ettiklerinde, ilk başta tüm gözler Geralt'ın üzerine çevrildi. Köşesinde bir delik olan ve başka pek bir şeyi olmayan kutu gibi hapishane hücresinde gezinirken ona doğru baktım. Uzun saçları Lilith'in kalbi gibi buz beyazı, teni boğucu bir duman gibi simsiyah olan Geralt bir dağ gibi yapılıydı, leviathan tarafının ölümcül pençeleri yerinde kilitli, en iri olanıydı. Birçokları, hem lejyonda hem de lejyonun ötesinde, bir kralı kral yapan şeyin *kas gücü* olmadığını fark edemedi.

Hayır, hükmetmek - bu güç çok daha derinlere uzanıyordu ve kardeşlerim buna saygı duyuyor, çağlar önce Pandemonium'un gladyatör dövüş ringlerinde yeniden bir araya geldiğimiz andan itibaren bunu hissediyorlardı, artık şımartılmış iblislerin vahşi veletleri değil, gerçek kıyamet başlayana kadar gün sayan kıyamet savaşçılarıydık.

Geralt 1.80'lik boyuyla hemen herkesin üzerindeydi, ama aleni acımasızlığı içindeki

kalbi gizliyordu, yumuşaklığı bizim en iyi sakladığımız sırrımızdı. Bu arada, Aedan aramızdaki en zayıf kişiydi, ince bir güç ve keskin bir dille donatılmıştı. Fildişi teni ve cehennem ateşi gibi gözleri, mürekkep siyahı

dalgalar yağlı görünmeye başlamıştı. Kıvrak ve ölümcül olan bu adam, altın kelepçeleri sayesinde *çoğunlukla* insan gibi görünüyordu, ama delirmiş geyik boynuzları gibi boğumlu ve kıvrımlı leviathan boynuzları, boyutun önemli olduğunu düşündükleri bir yerde ona fazladan iki adım daha kazandırıyordu.

Parmaklıkların diğer tarafından bakan muhafızlara bu kadar benzemek utanç vericiydi. Kelepçelendiğimiz için şeytani taraflarımız günlerce bastırılmış, altının içindeki rünler ve büyü tarafından korkutulmuştu. Zayıflamış, savaş aletleri *körelmiş* bazı safkan iblisler, gen pop'un karışmasına ve bacaklarımızı açmamıza izin verildiğinde siyah gözlerini korumayı başardılar ama çoğunlukla *insana* benziyorduk.

Bir iblisin en temel formunda, sonuçta, onlar insanların çukurda ebedileştirilmiş işkence görmüş ruhlarından başka bir şey değildi. Bükülmüş ve harap olmuş, dehşete dönüşmüş, bir hevesle şekil ve biçim değiştirebiliyorlardı.

Artık yok.

Volkan bu lanet kelepçeleri çözene kadar olmaz.

Bazıları güzelliğin yırtıcı avantajını tercih etti. Güzel olduğumuzda insanlar isteyerek kollarımıza düşüyordu, ama bunun neresi eğlenceliydi?

Melezler için hapishane gardiyanları daha yakından göz kulak oluyordu. İblis tarafımız mühürlere teslim olurken, kanımızdaki leviathan büyüyle savaştı. Geralt'ın pençeleri, Aedan'ın boynuzları; hepsi de günahkâr yakışıklı düşmüş meleklerin, tanrılara benzeyen adamların zarafeti ve entrikasıyla birleşmişti. Eski kül gibi gri etim, Geralt'ın kas gücü ve Aedan'ın şıklığı arasında orta bir yerde dururken, ben bile kıyamet benliğimden bir parçayı saklıyordum, kafatasımın etrafında dolaşan gölgeli boynuzlu bir taç, alımın sökmeye çalıştığı, ancak bunun benim başka bir parçam olduğunu fark ettikleri, dışarıda alamadıkları bir kemik.

Tacın kendisi gen pop gezileri sırasında zaman zaman kargaşaya neden oluyordu, ancak bu üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. Bu muhafızlar karanlık lejyonun maskaralıklarından ne kadar nefret etseler de, birbirlerinin canına okumak her zaman zaman geçirmenin bir yolu olmuştur. İblisler rütbe için savaşıyor, bir taç için, Lucifer'in ilgisinden ve övgüsünden pay almak için çırpınıyorlardı.

Sıkıcı, gerçekten.

Aşağıda hayat çok *sıkıcı* hale gelmişti ve şimdi burada da aynısı oluyordu.

Kafesimizin kapısındaki adama doğru yürüdüm, burnu çeneme *ancak* ulaşıyordu ve başımı eğdim, boy farkı onu yukarı bakmaya zorlayana kadar bekledim.

"Bir bok yaparsan canavar," diye alay etti, keskin köpek dişlerimi gösterdiğimde yüzünü buruşturdu, "ve bu demiri kışına öyle bir sokarım ki, sen çığlık atarken lanet boğazının arkasında kıvılcımların uçuşmasını izleriz."

"Etkileyici," diye düşündüm. Aedan ve Geralt her zamanki pozisyonlarını aldılar, iki yanlarında Geralt ifadesizdi, hapsedmenin sıkıcılığından bıkmıştı ve Aedan homurdanıyordu - bunu *komik* bulduğu için değil, insanları en ufak bir sesle ürkütmeyi ve silahlarına doğru seğirtmeyi sevdiği için.

Bu arada ben de gözlerimi bu küçük farenin bakışlarından ayırmıyordum, bakırımsı kahverengi, kehribar benekleri soyunda *bir yerlerde* fae, hatta belki de elf DNA'sı olduğunu düşündürüyordu. Ne yazık ki güzellikleri ve beyinleri soy ağacına kadar uzanmıyordu. "Biliyor musun, ruhun çukurlardan çıkabilir. Belki." Burnu çenemi öpmesin diye onu geri çekilmeye zorlayarak daha da yaklaştım. "Ve belki, sadece belki, yeterince acı çektikten sonra işkence görmene izin verirler."

Göğsümde şimşekler çaktı, sığır sopası göğüs uçlarımın arasına saplandı. Bir merhamet ve bir sürpriz

-Uyluklarımdan aşağı sarkan uzantıya doğru gitmemişti ama belki de bir centilmenlik kuralı vardı. Cızırtı canımı yaksa da, daha önce çektiklerimin yanında soluk kalıyordu.

Yerimde durdum.

Tahammül ettim.

Sonra göğsümde siyah bir yanık bırakarak geri çekildiğinde sıırttı ve bize işaret etti

dışarı çıkmaya karar verdim. Soldan Aedan'a, sağdan Geralt'a baktım, sonra burnumu çektim ve bunları küçümseyerek aşağı yukarı süzdüm. *Güzel.*

Koridorda etrafımızı sardılar, her birimize bir çift silahlı muhafız atadılar, sonra cehennem zebanilerinin ve iblislerin hücrelerinin yanından geçerken aramızda bir adam vardı. Bazıları yalnızdı, zavallı piçler, diğerleri çiftler ve gruplar halindeydi. Bazıları uyuyordu. Diğerleri uluyordu. Keşke bu lanet hücreler kaç yüzyıl önce yapılmış olursa olsun ses geçirmez olsalardı; sadece *bir* gece sessizlik için neler yapmazdım, cehennemde sadece hayalini kurabileceğimiz *bir* sessizlik, karanlık lejyonun amansız *gürültü* kakofonisi üst tarafa sürüklendi.

Aedan'ın muhafızlarından biri "Testosteronunuzu boşaltmaya hazır mısınız çocuklar?" diye sordu. Solumdaki figür homurdanırken sağımdaki gözlerini devirdi.

"Cidden, lanet olası *hayvanlar*," diye mırıldandı. "Burada biraz huzur bulmak için onları aygır gibi beslemek lazım."

Sırıtişım keskinleşti; gen pop'taki en büyük, en kötü, en acımasız dövüşçülerin haftada birkaç kez zavallı bir saksağanı becermesine izin vermenin onlara *huzur* getireceğini düşünüyorlarsa, kaba bir uyanış içindelerdi.

Hapishane -hatta tüm ada- en vahşi mahkûmları alıp eş ziyaretlerine izin verirlerse kavgayı bırakabilecekleri gibi kandırılmış bir teoriyle çalışıyordu. Diğer ibislere saldırmanın, bir ya da iki gün içinde tekrar büyüyecek parmakları koparmanın, belki de kanamadan önce iyileşecek boğazları kesmenin eğlence ve oyun olduğunu çok az fark ettiler. Zaman geçirmenin bir yolu. *Spor*. Alfalar çarpışırdı, elbette. Cehennem'in karmaşık sosyal katmanlarının üst kademesinden gelen lordlar ve küçük prenslerin *kanıtlayacak* bir şeyleri vardı - unvanınızı kazanın ya da kaybedin - ama bu aşağıda karşılaştığımız vahşetin yanında *hiçbir şeydi*.

Burada, müdürün lejyona izin verdiği hücrelerimizin dışındaki iki saatlik kaynaşma süresinde sürekli kavgalar patlak veriyordu. İktidar aynı karanlık bayrağın altında olabileceğimizi ama silah arkadaşı olmadığımızı çabuk öğrendi. Hala ihtiyaçlarımız vardı. Kendimizi eğlendirmek için kan döktük. Gülmek için kafatası kırdık. Ama en önemlisi, burada Cehennem'e geri gönderilmeyi beklerken hepimiz çok sıkılmıştık.

Ve hiç kimse bir iblisin ya da cehennem zebanisinin *sıkılmasını* istemez.

Bok Yığınının Kralları: Kaybetmediğimiz için bana ve çocuklara verilen sevgi dolu bir unvan. Tek bir maç bile. Nadiren kavga arardık, leviathan mirasımız safkan ibislere karşı bile tamamen haksız bir avantajdı, ama onları kesinlikle bitirirdik. İşimiz bittiğinde, cehennem ağzına kadar eşlik edecek mahkûm sayısı her zaman daha az olurdu. Bu piçler minnettarlıkla ayaklarımızı öpüyor olmalı.

Tıpkı teneffüslerde yaptıkları gibi bizi yeraltındaki nezarethaneden çıkarıp götürdüler ve gardiyanlarımız birbirlerine ateş ederken, konuşmaları anında beyaz gürültüye dönüşürken ben pencereleri aradım. Omuzlarımı dikleştirerek her fırsatta parmaklıklı camlardan içeri baktım, hapishane duvarlarının ötesindeki kullanılmayan kıyı şeridine, beyaz kumlara ve dalgalı sulara kadar uzanan kilometrelerce yeşillığe hasret kaldım. Bu gece beni uçsuz bucaksız siyah bir ufuk karşıladı, yoğun tuzlu havada *potansiyel* olarak. Kıyamet çanları çalmadan önce her şeyi sona erdirmeye ne kadar hevesli olsak da, Dünya'nın keşfedilecek pek çok olasılığı vardı.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdik ama Cehennem biraz bayatlamıştı.

Kardeşlerim ve ben, bugünlerde *daha fazlasını* arzuluyorduk. Sonsuzluk acı çekmek için çok uzun bir süreydi.

bayat.

"Bu üçü için çektikleri kaltağı görmelisin!" Bu kumtaşı koridordaki son pencereyi de geçtikten

sonra dümdüz önüme baktım, roataları, işaretleri, güvenlik önlemlerini haritalandırdım.
Geralt'ın arkadaki muhafızlarından biri "Gönüllü olduğunu duydum," diye ekledi.

alçak, acımasız kahkaha dalgaları.

"Dostum, bu saksagañnların bazıların deli olduğunu biliyorsun, *tıpkı* buraya mektup arkadaşlarıyla evlenmek için gelen o aptal amcıklar *gibi*."

En sağdaki muhafızım alay etti. "Kaltak, son karısını da öldürdü... Seni bu kadar özel yapan ne?" "*Gerçekten* ama. Bu dişilerin hayalleri var."

İkili beni, iki yanında renkli tek yönlü pencereler bulunan, şeytani mühürlerle dolu devasa metal bir kapının önünde durdurmak için iteklediğinde dişlerimi sıktım. Sığır sopalı ve Napolyon kompleksli herif dijital kilidin anahtar kodunu girmek için ilerlerken, bu bakış açısından belki de bir nöbetçi kulesinin dibindeki yuvarlak, boş bir taş odadan başka bir şeye benzemeyen en yeni hücremizi taradım.

Eski Vestal Bakireleri ile aynı saygıyı gören bir yaratık için pek de uygun bir yer değil. Ne yazık ki, yüzyıllar boyunca edindiğim bilgiler bu son seyahatimde doğrulandı, Saksagañnlar antik Roma'nın bakire kültüne nadiren saygı duyarlardı.

Beni, Aedan'ı ve Geralt'ı pencerelerinden sadece kendilerinin bakabildiği bu zavallı, tozlu, yuvarlak odaya tıkmaları ve kadın türünün başarısızlıkları hakkında bir kez daha gülüp sohbet etmeleri de bunu kanıtıyor. *Sürtük. Sürtük. Amcık. Fahişe*. Kutsal Saksagañn Tarikatı'nın bir üyesi bunu hak etmiyordu ama işte buradaydık.

Kapı, bu hapishanenin sunduğu modern teknolojinin ilk işareti olan bir bip ve tıklama senfonisiyle arkamızdan kapanır kapanmaz, inceleme moduna geçtik. Duvarlarda, yarıklarda fiziksel zayıflıklar aradım. Geralt devasa siyah pençeli yumruklarını kapıya vurarak gücünü test etti. Aedan pencereleri gizleyen sahte taş işçiliğine vuruyor, gözlerini kırpmadan bakıyor, hapishanenin programına göre hareket etmekten *bıkmıştı*. Tüm bunlar sadece boşuk kahkahalar ve sessiz konuşmalarla noktalanan bir sessizlik içinde gerçekleşiyordu, pencerelerin de iyi bir ses yalıtımına ihtiyacı vardı.

Görünüşe göre, kafesteki canavarları küçük bir odaya koyup saldırganlıklarını bir saksagañndan çıkarmalarını sağlamak çok komik bir şeydi. Belki de bu gardiyanların tek eğlencesi, hayatlarının mahkumları kadar düzenli olmasıydı.

Çenemi sıktım, kolay bir kaçış yolu bulamadığım için hayal kırıklığım bir kez daha artarken çömeldim ve parmaklarımı zeminin duvarla birleştiği çukurda gezdirdim. Sağlamdı ve aslında oldukça rahatsız ediciydi. Kumtaşı, kaba gri taşla yer değiştirmişti, dokusu doğru vurduğunuzda dizlerinizin derisini yüzebilirdi. Kaşlarımı çatarak kalçalarımın üzerine oturdum. Altta kim varsa onun için hiç iyi değildi.

Havada *kan* olduğu düşüncesiyle sikim seğirdi.

Bugünden önce kaç Magpie bu zeminde kanını akıtmıştı? Sıra bize gelmeden önce kaç kişi çığlık atmış, yalvarmış ve kanını akıtmıştı?

Kaşlarımı çatarak yüz hatlarımı kararttım, Aedan ve Geralt sessizleşti, ikilinin ruh halimdeki değişimi, karanlığın boynuzlu gölge tacımın etrafında dans edişini hissettiğine şüphe yoktu. Çoğu iblis zevk ya da güç, ceza ya da kazanç için herhangi birine tecavüz etmekten çekinmezken, biz ciyaklayan, miyavlayan ve *ağlayan* bir dişiyi tercih ederdik çünkü onu bir hafta boyunca kendi başına ayakta duramayacak kadar sert bir şekilde boşaltırdık.

Başka her şey *sıkıcıydı*. İlahi dişillığe saygısızlık. *Bekleniyordu*. Kolay, özellikle de av çok kırılabilir olduğunda. Çok *insani*.

Ada efsanesine göre saksagañnlar her şeye hazır ve hevesliymiş. Bir bakışta dizlerinin üzerine çökerlermiş, ağızları açık ve göğüsleri çıplak-

Açıkcısı çoğu efsane saçmalıklı ve bu Saksagañn Tarikatı etrafındaki tüm söylentiler özellikle

kötü kokuyordu. Örgüt yüzyıllar öncesine dayanıyor, geçmişte diyara yaptığımız ziyaretlerde defalarca karşımıza çıkıyordu. Eter Adası'nın dünyamızda bir ünü vardı, bu da hepimizin oyunlarında bir yeri olduğu anlamına *geliyordu*.

oynadı.

Kadın, doğaüstü ve insan ticareti. Çocukluk evlerinden çalınmış ve tarikat içinde yetiştirilmiş. Yerel kadın hapishanesinden cezalarının hafifletilmesini uman mahkumlar. *Gönüllüler*, görünüşe göre, gülünç bir düşünce. Hepsinin tek bir amacı var. Hepsi meshedilmiş ve ritüelleştirilmiş. Hepsi erkeklere hizmet etmek için eğitilmiş.

Karanlık lejyonun en iğrenç canavarlarını güzellikleriyle yatıştırmak için buradalar.

Taş duvara dayandım, geri ittim ve omuzlarımı yuvarlayarak, dişlerimi gıcırdatarak ayağa kalktım. On gündür *buradaydım* ve *biriyle* sevişmek için yanıp tutuşuyordum ama bu şekilde değil. Geralt kur yapmayı ve şımartmayı tercih ederdi. Aedan kızdırmayı ve kışkırtmayı severdi. *Ben* ise avlanmayı, gecenin köründe sevgilimi kimsenin duyamayacağı bir yerde takip etmeyi ve peşinden koşmayı arzuluyordum.

Arkamdan bip sesleri ve tıkırtılar geldi ve kapı açılırken yavaş ve temkinli bir şekilde döndüm. Aedan ve Geralt geri çekildiler, yanımda sıraya girdiler, kollarını kavuşturmuşlardı, hava ortak hoşnutsuzluğumuzla elektriklenmiş, şüphecilikle kalınlaşmıştı-

Peki o zaman.

Kapı açıldı. Ve işte

oradaydı.

Saksağanımız.

Kardeşlerim ve ben kaskatı kesildik, gecenin içindeki panterler gibi hareketsizdik, hedefe kilitlenmiş ve büyük öldürücü pençelerle *saldırmayı* bekliyorduk. Derin nefes aldım, hava aniden mürver çiçekleri ve masumiyetle lekелendi.

Kurbanlarını gözleri bağlı olarak gönderdiler.

Geralt sağıma doğru hırladı, önce sırasını bozdu, uzaklaştı ve pençeli yumruklarını duvarlara çarptı, geri döndü ve dişlerini ona geçirdi. Aedan göz ucuyla kaşlarını çatmış onu izliyordu; bu şiddetli tepki en güçlü, en kararlı ve genellikle en sakin kardeşimize özgü değildi.

Burun delikleri alevlendi, Geralt kendini duvara yasladı, ayaklarını dikti, uzun beyaz yelesi sırtında düğümlendi, pençelerini taşa *geçirdi*, sanki kendini tutmak *zorundaydı* yoksa saldıracaktı. Dişlerini gösterdi, aleti sertleşti, saksağanımıza alçak bir gümbürtüyle baktı ve sonra aklıma geldi.

Bakire.

Aedan solumda keskin bir nefes aldı, farkındalığı paylaştı.

Beyazlar giymiş gönüllü bir bakire, başının üstünden burnunun ucuna kadar uzanan pamuklu kumaş şeritlerine sarılmıştı. Tören kanı bulaşmış yakut kırmızısı dudakları açıktaydı, dolgun alt dudağının ortasından keskin çenesine doğru ince bir çizgi uzanıyordu. Kumaş boynunun etrafından dolanıyor, iki şerit aşağıya ve göğüslerinin etrafına çaprazlama iniyor, onu sarıyor, sarıyor, sarıyordu-

Canavarların parçalayabileceği bir hediye gibi. Kumaş kıvrımlarına yapışıyor, göğsünü, belinin kıvrımlarını ve kalçalarının zarif kabarıklığını sıkıca sarıyordu. Daha sonra kat kat dalgalanarak yere iniyor ve bacaklarını rastgele ortaya çıkarıyordu. Süt beyazı teni sanki güneşin tadını hiç almamış gibiydi. Çıplak omuzlar ve kollar, güçlü, kas grupları narin bileklere ve muhteşem parmaklara kadar belli belirsiz. Kesilmiş tırnaklar. Tüysüzdü; ne kollarında, ne çukurlarında, ne de daha önce hiç kadın görmemiş gibi yuttuğum bacaklarında tek bir tel bile yoktu.

Belki de yapmamışındır.

Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir şekilde paketlenmiş ve sunulmuş bir örnek kucağıma düşmemiştir.

İki elinde kırmızı bir iplik yumağı tutuyordu, arkasında tek bir sicim ipi uzanıyordu ve ben

topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, görünmez pencereye, pencerenin ötesinde mırıldanan boğuk seslere hırladım.

Kapı.

Dünyaya bağlı bazı cadılar Araf'a, hatta bazen Cehennem'e, bunun gibi büyü bir kırmızı iplik yumağıyla giderlerdi. Eğer evlerinin yolunu kaybederlerse, ipi takip ederlerdi.

Burada saksağanları bununla silahlandırmak acımasızca görünüyordu - çünkü kapının diğer tarafında hangi cehennemi bulurlarsa bulsunlar, gidemezlerdi.

O aptal sicim parçası onu *asla* eve götüremeyecekti.

Ama o bunun farkında değil gibiydi.

Hayır, bir sonraki tereddütlü adımıyla daha fazla kırmızı ipi çözdü, bu küçük kuzu kurdun inine, canavarın inine daha da derinlemesine girdi. Şehvet, uçucu bir yıldırım gibi *çatladi* ve dağıldı, iliklerimi aydınlattı ve ruhumda orman yangını başlattı. Kardeşlerim gurulduyor ve hırlıyordu, ateş yayılıyor, *sahiplenme* havada *uçuşuyordu*.

Ona sahip çıkmalıyım.

Çiftleştirmeliyim. Onu işaretlemeliyim.

Şimdi.

Aedan ve Geralt'ın sinsi duruşları, sıkılı yumrukları ve *ona* odaklanmış gözlerinden de anlaşılacağı üzere aramızdaki duygu koptu.

O bize aitti, bu saksağan ve biz onun adını bile bilmiyorduk. Henüz kendimizi onun gözlerinde kaybetmemiştik.

Saçlarını hiç okşamadı ve okşamadı- Ama önemli değildi.

Artık onu *almaktan* başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yüzyıllar boyunca hem birlikte hem de ayrı aşıklara doymuştuk ama bu *şarkı* daha önce bizi hiç etkilememişti. Tatlı soprano, ilahi koro, kalplerimizdeki kıyamet ilahilerine bir cazibe.

Leviathan'lar *güçlü* dişileri arzuları. Erkekler fizikselliğe, dünyayı yok eden kötülüğe sahipti, ama dişiler, eşlerimiz - kehanetler sadece onlardan, insanlığı parçalayacak bu vahşi güzelliklerden bahsediyordu ve bu kavrulmuş dünyanın küllerinde yeni bir canavar nesli doğuracaklardı.

Dünya onlara aitti. Erkekler, alfalar; avlanır, savaşır, sevişir ve yok ederdik ama ilahi dişil... O bir yoldu.

Ve ben-biz-bunu istiyorduk.

Bir muhafızın eli onun arkasından uzandığında -ama sadece kapıyı tutup sürükleyerek kapatmak için- dikleştin ve dişlerimi gösterdim. *Bum*. Çarptı ve heybetli bir kesinlik hissiyle yerine kilitlendi. Aletim etrafımızdaki taş kadar sertti, ona dalmak için kararlı ve çaresizdim, boynuyla omzunun birleştiği yerden *ısıрма* düşüncesiyle ağzım tükürükle doldu, duvarları sarsan ve tek yönlü camı parçalayan bir hırıltıyla saldırdım...

Sonra yüzyıllardır peşinde koştuğumuz eşimizi bulmak için odanın bir ucundan *diğer* ucuna hücum ettik ve *onlar* onu koparamadan yakaladık.

Neden ona son nefesimmiş gibi *ihtiyacım* vardı?

Sadece sevişmek için çaresiz olduğumdan olamazdı.

Sikişmeyi severdim, elbette. Erkekler, kadınlar ve aradaki her şey - burayı, orayı ve her yeri becermek hayat vericiydi.

Ama bu daha fazlası gibi hissettirdi.

Aslında umutsuz değildim. Daha önce de uzun süre esaret altında kalmıştık, şansımız yaver gitmemişti ve görkemli bir dönüş yapmamız gerekiyordu, çok daha boktan yerlerde, *çok* daha boktan şirketlerle.

Bu farklıydı.

Mükemmeldi, saksağanımızdı ve henüz yüzünü bile görmemiştim.

Şehvet içimde pompalanıyordu, sikim bir canavara dönüşmüştü, sadece zonklayan fildişi bir şaft, kokuyu alan bir tazı gibi ona doğru uzanıyordu. Önce Cato atağa geçti ve ben de hemen onun peşinden gittim, gözlerim sadece onu görüyordu, tek yönlü aynanın diğer tarafındaki aptallar geçmişte kalmıştı. Kolundan tutup onu kendime çekecek, şiddet bayrağımı dolgun dudaklarına dikip *ciyaklamasını* sağlayacak kadar yakındım, korkusuz liderimiz her zaman ilk sözü söylerdi. Teni kül renginde olan Cato, ona doğuştan sahipti, lanet olası ruhundaki asalet, başını dikenli bir hale gibi çevreleyen gölgeli taçla sonsuza dek kanıtlanmıştı, üst kattaki beyaz kanatlı piçlere büyük bir *siktir* git.

Tuhaf, iki form arasında sıkışıp kalmak.

İblisler olarak, yeryüzünde kanlı tavus kuşları gibi süzülür, canavardan insana, canavardan tanrıya kolayca geçiş yapar, uzaktaki ölümlüler için sevimli ve çekici olurduk. Bazı doğaüstü insanlar bize hilelerimize kanıyor, yontulmuş göğüs kaslarına, kesik karın kaslarına ve bir yatak başlığına vururken dalgalanan geniş omuzlara vuruluyordu.

Çukurda, kanımızdaki leviathan'ın parlamasına izin verdik, kıyametin canavarları ayaktakımından baş ve omuzlar üzerinde durdu. Geralt kukuletalı ve karanlığa bürünmüş, iblislerin bile korktuğu maskeli bir suikastçı, pençeleri unutulmaz, sesi Tartarus kadar derin ve iki kat daha ölümcül. Cato'nun yüzünde gerçek bir kafatası, boş göz çukurları ve yuvarlak beyaz bir kubbe vardı; tacı bu haliyle daha da belirgindi, sivri uçları ölümcül ve mesajı açıktı. Bir canavar olarak ağzı yoktu - en azından görünür bir ağzı, yüzünün alt yarısı muhteşem pelerininin örtüsü içinde saf bir gölgeden ibaretti ve avına sonunda onları canlı canlı neyin yiyebileceğini *hayal* etmeyi bırakıyordu.

Çıkıntılı köpek benzeri kafatasım, boğumlu ve bükülmüş boynuzlarım ve kurbanlarımın derisi yüzülmüş ölü etleriyle en canavar olan bendim. Sentor gibi bir vücut, kaba kuvvet ve ham hayvan

içgüdü, ben üçlümüzün kuduz köpeğiydim - bana bir bakış genellikle daha küçük iblislerin kaçmasına ve daha zayıf zebanilerin yalvarmasına neden olurdu.

Lanet olası altın kelepçeler, büyüler ve mühürleriyle bizi iki form arasında hapsediyor,

canavarlar ve insanlar, iliklerimizdeki şekil değiştiren iblis kafeslendi. İnsanlar ne zaman bu kadar kurnaz oldu? Üst taraftaki doğaüstü topluluk, ziyaretlerimizde her şeyi berbat etmemizi *ne zaman önemsed*i? Cidden, bu dünyanın dönüştüğü yol çok saçmaydı.

Bizi ilk kez tüm acımasız ihtişamımızla görmeyi hak ediyordu-

Cato kolunu uzatarak beni ondan uzak tuttu ve ben hırlayıp dişlerimi gıcırdatırken, kilitli kapıda büzüşen menekşeden uzak durarak itaat ettim. Bu arada Geralt ileri geri volta atıyordu, ritmi sabitti ama gittikçe hızlanıyordu, çaresizliği havayı ısıtıyordu.

Aslında en sakın kardeşimizin onu kokladıktan otuz saniye sonra kendini kaybetmesi çok komikti.

Bunu yaşamana asla izin vermeyeceğim.

Ama birdenbire tam kığımın dibindeydi, hırıliyordu, nefesi boynuzlarımın *tozunu* alıyor ve devasa ereksiyonu kalçama saplanıyordu. Kaşlarımı çatarak, kırmızı gözlerimde cehennem ateşi parıltısıyla geri döndüm, sözsüz bir şekilde bana biraz yer vermesini talep ettim, ama benim kişisel balonumu umursamayacak kadar *ona* odaklanmıştı.

Ben de sikini tokatladım.

Zıplattı.

Geralt geri çekildi ve dişlerini sıktı.

Ona bir öpücük verdim, çünkü cidden *saygı* duydum. Sanki oyunun bu kadar başında o devasa şeyle iğnelenmeye ihtiyacım varmış gibi.

Gözümün kenarındaki kül grisinin nazik hareketi beni geri dönmeye zorladı, Cato'nun pamuk bağları önce gözlerinden, sonra başının tepesine kadar hızla çözerek soymasını büyülenmiş bir şekilde izledim. Bir gece yarısı fırtınası kadar gür ve siyah saçları, düz ve kaba bir şekilde sırtından aşağıya kabaca dökülüyordu ve altınla beneklenmiş zümrüt gibi gözleri, gösterişli bir tanrının iksiri kadar parlak bir şekilde odanın içinde geziniyordu. Tüm bunları kalp şeklindeki yüzüyle, kanla boyanmış dolgun ağzıyla, çenesindeki kırmızı çizgiyle, giysisinin geri kalanının altında hâlâ saklı duran kadınsı kıvrımlarıyla bir araya getirin-

Yüce.

Mükemmellik.

Ve eğer *bizden* başka biri ona bir daha dokunursa, lanet omurgalarını söker ve kravat olarak takarım.

Kalın, dolgun kirpikleriyle gözlerindeki küçük kırpıntıları kırptırdıktan sonra Cato'dan bana, sonra da Geralt'a baktı. Cato'ya, bana, Geralt'a. Gözleri her ilmekle biraz daha büyüyordu, ta ki sonunda iki elinde tuttuğu kırmızı iplik yumağını bırakıp kapıya doğru sendeleyerek geri dönene kadar... Boğazında bir inilti düğümlendi, zarif sütun ısırمام için yalvarıyordu.

"Bir hata yaptım!" diye bağırdı saksagan, etrafında dönüp yumruklarını kapıya vurarak. "Çıkarın beni! İstemiyorum- *Lütfen*, bir hata yaptım!"

Sesi gür ve zengin, bir leviathan'ın eşine yakışır bir ağırbaşlılığa sahipti - o *ses* Ama onun *korkusu* içimdeki şeytana şarkı söylüyordu.

Cato kaşlarını çatarak dişlerini sıktı, güçlü çene çizgisi boyunca uzanan kaslar neon ışıkları gibi kızgınlığını belli ediyordu. Sonra bir kolunu kızın beline doladı ve onu kapıdan uzaklaştırdı. Yardım çığlıklarını, onu bırakması için yalvarışlarını çok güzel bulduğum için hemen arkasından koştum ve bir elimi yalvaran ağzının üzerine kapatıp o güne kadar duyduğum en tatlı müziği -eğer varsa onun iyiliği için- çaldım.

Gerçekten de alıngan bir saksagan gibi kıvranıyor ve kıpırdanıyordu ama et ve kemikten, hayal edebileceğinin ötesinde bir güç ve vahşetten oluşan yalvarma kafesinden kaçması mümkün değildi.

Cato onu göğsüne doğru geri çekerken, yanaklarını sıktım, iniltilerini avuçlarımla boğdum ve tırnaklarımla etini işaretledim.

"Sus, küçük saksağan," diye ısrar etti Cato, saçlarından nefes alarak, sözleri şakağına fısıldanıyordu, "yoksa seni duyacaklar."

Burun delikleri alevlendi, altın çizgili zümrütleri sulandı, geniş gözleri bu yuvarlak taş ve kas odasında rahatlık aradı. Sonunda bana geldiler ve ben de ona burada güvende *olmayacağını* söyleyen bir sırıtışla başımı eğdim. Bakışları yavaşça kafatasımdan kıvrılıp çıkan obsidyen boynuzlara kaydı; bu diyarda cilalanmış ve son derece şıktı, tek bir ölü et parçası bile yoktu. Hayır, sadece bu kelepçelerin kafesleyemediği parlak, ölümcül silahlar.

İniltisi avucumda titreşti ve neredeyse bir uyarı olarak yüzünü çimdikledim, çünkü Tanrı aşkına, ereksiyonum ancak bu kadar sertleşebilirdi.

Cato ve Geralt'ın arasında belli belirsiz bir sahiplenme duygusu dalgalanıyordu; hislerimiz ortak, duygularımız iç içe geçmişti. Yüzyıllar önce edilen kan yeminleri bizi kıyamete kadar birbirimize bağlamıştı ama kadim leviathan soylarımız da öyle. Bazı Leviathan'lar tarafından saf olmadığı düşünülse de, vahşi, daha vahşi, daha vahşi eşlere eğilimi olan aristokrat iblis dişilerden doğmuş olarak birbirimize sahiptik. Şeytani kitlelerin gözünde, kaderimizde gelecekteki kıyametin generalleri olmak vardı, ancak soylu iblis akranlarımız sahip olduğumuz her şey için bizi *hor görüyordu* - olmayan babalarımız sayesinde yapabildiklerimiz için.

Biz Leviathanların bu dünyanın sonunu getireceği kehanetinde bulunulmuştu, ama ortalığı karıştırmak çok daha eğlenceliydi.

Genellikle.

Cehennem ağzının yarıldığı, hepimizin kafasının *dumanlı* olduğu *bu* küçük girişim, kaçmak için can attığım sıkıcı bir yanlış hesaplamaya dönüşmüştü.

Şimdiye

kadar.

Ona

kadar.

Üzerimde bir gölge belirdi, Geralt arkamdaydı ve kapının yanındaki tek yönlü pencerelerden onu engellemek için o *devasa* dumanlı siyah dağ gibi vücudu, saf kasları ve lanet olası *devasa* bedenini kullanıyordu.

"Eğer reddedersen," diye tekrar başladı Cato, saçlarını yüzünden çekip topladı ve bir tarafa doğru savurarak boğazını ve çırpınan soluk nabız noktasını ortaya çıkardı, "ve *biz* reddedersek - seni cezalandırırlar."

Onu dizlerinin üzerine çökertecek bir numara değil, dikkatinizi çekerim. Boş zamanlarında karanlık lejyonda *bazı* iblislerin geçen hafta her ne sebeple olursa olsun saksağanlarını reddettiklerine dair hikayeler yayıldı - vefasız piçler, bizimkiler - ve sonra saksağan hapisane gardiyanları tarafından gözlerinin önünde kanlı bir posa haline getirildi. Belki de onları baştan çıkarmak için, havada kan ve bolca çığlık. Belki de yeterince çekici olmadığı için *onu* cezalandırmak için yaptılar. Belki de kendilerini tatmin etmek için en ufak bir bahaneye ihtiyaçları vardı.

Bunu anlamıyordum, mantığı da umurumda değildi: tek bildiğim, saksağanların performans gösteremediklerinde acımasızca dövüldükleriydi.

"Ama söyle," diye tısladı Cato, ses tonunun şakacı bir işkenceciden ciddi bir aşığa dönüşmesi doğrulmamı ve dikkat kesilmemi sağladı. İçimdeki ukala sadisti hızla bir kenara bırakıp ona ve kıza, bunun hepimiz için ne anlama geldiğine odaklandım. "Söyle bana küçük saksağan, şimdi ve burada, buradan *gerçekten* kaçmak istediğini..."

Cato'nun parlak mavileri siyah şırılsıklarla süslenmiş kolları ve benden Geralt'a doğru

kesiliyorlardı. Hiç tereddüt etmeden desteğimizi gürledik, teklif ettiğı her şeye her zaman hazırđık - özellikle de şiddetli, kanlı ve *korkunç* bir hal almak üzereyse. Ayrıca, şimdi korumamız gereken küçük bir kuş vardı, kıyamette taç giymeden önce kanatlarını gerip *uçması* gereken bir kuş.

"Doğruyu söyle saksagan," diye mırıldandı Cato, dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde kızın şakağından yanağına doğru sürüklerken, ağzı açık öpücük kızın ruhuna sahiplenici bir damga vurdu. "Bana *çıkma* istediğini söyle ve geriye küllerden başka bir şey bırakmayalım." *Sikeyim* evet. "Tek kelime, saksagan, senin için, bize *şarkı* söyleme şeklin için..."

Siyah kaşları çatılmıştı, dudakları avucumun içinde titriyordu, gözlerini kırpmaya ve gözyaşlarının düşmesine izin vermeye *cesaret* edemiyormuş gibi geniş ve parlaktı. Lezzetli. *Yap şunu, seni yalamama izin ver. Korkunun tadına bakmama izin ver.*

Geralt bir hırıltıyla tekrar arkamızda volta attı, ruh hali fırtınalı ve kana susamıştı, hava her ikisiyle de doluydu. O, kardeşimiz, hem kafataslarını kırmaya hem de üzerinde yürüdüğü toprağı öpmeye hazırdı.

"Ya da kal ve oyna." Cato başparmağını kızın önce sağ, sonra sol kirpiklerinin altından geçirdi ve bir iç çekişle oradaki nemi topladı. "Onlara istediklerini ver, barışı koru ve her şey bittiğinde seni bulacağız. Ama şimdi yanında biz olmadan kaçmaya çalışırsan sana *zarar* verirler saksağan."

"Seni kemiğine kadar kırbaçlayacağım," diye ekledim, sadece zihninde geniş bir resim çizmek için. İyi bir kırbaçlamayı severdim, hem kırbaçlayan hem de kırbaçlanan olarak, ama bu benim her zamanki oyunlarım için uygun bir zaman, yer ya da ilahi kadın değildi.

"Ve senin etin," diye homurdandı Geralt, aksanı bu diyarda bile bizimkinden çok daha *muhteşemdi*, "*dişlerimizden* başka bir şeyle parçalanamayacak kadar güzel."

Gözlerimi devirmiştım. Şiirsel dangalak.

Panikle soluduğu her nefeste göğsü kabarıp titreyen saksağanımızın zümrüt rengi gözleri, dikkatli olmazsa mezarı haline gelebilecek şeyin etrafında dönüp durdu, sonra sıkıca kapandı ve kirpiklerinde asılı kalan birkaç inatçı gözyaşını sağarak sıktı. Gözlerini tekrar açtığında, sulu bir kararlılıkla parladı ve itiraf etmek istediğimden daha fazla kalbimin tellerini kopardı.

Bu yüzden kaşlarımı kaldırarak, elimizi zorlayacak aptalca bir şey söylememesi için küçük bir uyarıda bulundum ve yanaklarındaki baskıyı azalttım, sonra da tamamen çektim. Soluk pembe bir dil dudaklarını süpürdü ve başını salladı, sanki çok *büyüleyiciymiş* gibi tavana bakıyordu.

"Yapabilirim," dedi kalın bir sesle, ısrarı titrek ve soluk soluğaydı - kesinlikle *lezzetliydi*. "Dayanabilirim. Ben iyiyim."

Bana tekrar baktığında keskin bir gülümsemeye homurdandım. "Göreceğiz bakalım."

Saksağanımız bembeyaz kesildi ve belki Cato her iki kolunu da arkadan sararak kıvrımlarını okşamasa, vücudunun haritasını çıkarmasaydı, o titrek dizler sonunda pes edebilirdi. Bunun yerine, kendini bir canavarın kucağında, tahtı olmayan bir kralın, elleri sanki ona zaten sahipmişiz gibi, zihni, bedeni ve ruhuyla üzerinde gezinirken buldu. *Kalçalarını* kavradığında ve nefis bir şekilde şımarık olduğunu hayal ettiğim kıcına doğru eğildiğinde keskin bir şekilde nefes aldım, arzusunu gıcırdattı, tam olarak ne anlama geldiğini karıştırmamak için heceledi.

"Bana adını söyle saksağan," diye ısrar ettim, ses tonuma biraz kadife katarak. Genelde bu tek başına bir aşığı zayıf ve işe yaramaz hale getirir, zalim ellerimde macun yapardı ama çenesini kaldırdı ve başını salladı.

"Hayır."

"Neden?" Geralt tısladı, sanki cevabı ona acı vermiş gibiydi. O altın çizgilerde meydan okuma parıldıyordu ve Cato sargılı ritüel elbisesinin üzerinde kaba keşiflerine devam ederken o da benimle kare yaptı.

"Çünkü o *benim*," dedi. Bu meydan okuma, içimde her zaman var olan cehennem ateşini körükledi ve son zamanlarda yaşadığımız can sıkıntısını toza çevirdi.

"Bu işin sonunda o *bizim* olacak," diye karşılık verdim, çenesini başparmağımla parmağımın arasına aldım ve onu kıvrandıracak kadar sertçe çimdikledim. "Tıpkı kalbin gibi."

Cato'nun solgun bakışları bana kaydı ve dişlerini kızın çıplak omzunda nazikçe gezdirirken sırıttı. Bu sırada Geralt, ikimiz için de geçerli olan bir hırıltı çıkardı. Dünyayı onlara vermeden önce aşıklara eziyet etmemizden hiç hoşlanmazdı, kardeşimiz, ama Cato ve ben de onun romantik lirik

saçmalıklarına *pek* tahammül edemiyorduk, yani, bilirsiniz, adil olan adil olandır.

Cato'nun elleri elbisesini yavaşça çözüp katman katman ortaya çıkarırken, ben de kendi elbisemi göğsüme bastırdım ve yüzyıllar önce bu diyarın kraliyet saraylarında çok moda olan küçük bir eğilme hareketi yaptım.

"Size isimlerimizi vereceğiz." Bunun nasıl bir armağan olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bir kişinin ismindeki *güç*. Özellikle iblisler ve fae'ler takma adlarını kendilerine saklamaya çalışırlardı ama o bana bir cadı gibi gelmedi - bu da bizi kendi emirlerine bağlamak için adlarımızı kullanma olasılığının sıfıra yakın olduğu anlamına geliyordu. "Onları bedelsiz olarak sunuyorum."

Karşılığında bana verdiği tek şey dolgun ağzının kesesi, çakıllı teni ve hala meydan okuyan gözleriydi.

Ta ki Cato göğüslerinin etrafındaki pamuk kayışı sıyırıp, elmas kesecek kadar sert, tozlu pembe meme uçlarını ortaya çıkarana kadar. Geralt'ın gürültülü adımları durdu ve bakışlarım onun ağır göğüslerini taçlandıran, esnek ve yuvarlak, bağlamak için iyi olan küçük sevgililere düştü.

"Arkanızdaki canavar Cato," dedim, hafif ve konuşkan bir tonla - sağ meme ucunu fiskelemeden hemen önce dikkatini dağıtmak için. Saksaganımız ciyakladı ve Cato'ya doğru sarsıldı, sonra nefesi kesildi ve öne doğru sıçradı, muhtemelen kış yanakları arasında onun sikini daha iyi hissettiğinde.

"Onun adını söyle."

"C-Cato," diye fısıldadı, isteğime boyun eğmekte o kadar hızlıydı ki. *Güzeldi*. Özünde çok iyi bir kız olduğu halde, doğru miktarda cesarete ve meydan okumaya sahip bir sevgiliden daha yüce bir şey olamazdı.

Adını kızın dilinde duyan Cato dişlerini gösterdi; kıza yaklaşıp omzunu, boynunu yaladıktan sonra kulak memesini koparıırken o nazik kısıtlamanın bir kısmı kayboldu. Onu beline kadar çıplak bırakmıştı ama görünüşe göre bu yeterince iyi değildi; Geralt bir an sonra çenesi dik, gözleri kısık bir şekilde içeri girdi ve eteklerini çekiştirdi, kat kat pamuk şeritleri yırttı, eti kemikten ayırmaya daha alışkın pençeleriyle onları kesti.

"Bu sabırsız herif Geralt," dedim ona, bir kez olsun hepimizden daha hızlı döndüğünü görmek başımı döndürmüştü. "Adını söyle."

"Geralt," diye fısıldadı dehşet içinde. Saksaganımız ondan uzaklaştı, cüssesi çukurdaki tecrübeli savaşçıların bile gözünü korkuturken, geri kalanı yeraltı kafesinden yeni çıkmış güzel bir siyah titana benziyordu. Kızın kıyafetine sinirlenen adam, elindeki işe, inatçı pamuğu yırtmaya, kesmeye ve parçalamaya o kadar odaklanmıştı ki, kızın gözlerinin şaftına düştüğünü, sonra aynı hızla geri fırladığını ve yanaklarının alev aldığını fark etmedi.

Ama ben yaptım.

Hiçbir şeyi özlemiyorum, sevgilim.

"Şimdiye kadar gördüğün en büyük alete sahip değil mi?"

Sırıtişım, rahatsızlığının beni bu kadar açık bir şekilde *heyecanlandırmasıyla* kızarması daha da kötüleşti. Sonra, en tepedeki kiraz için kıkırdadım, sesin şişmesini ve duvarlardan sekmesini istedim, kahkaha durduktan uzun süre sonra yankılandı.

"Ah, doğru ya," diye fısıldadım, ellerimi dizlerime dayayarak onun göz hizasına indim. "Daha önce hiç yarak *gördüğünden* emin değilsin, değil mi küçük bakire?"

Gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı, ben sırtırken gözlerimin içine baktı, her *zaman* kanaryayı yakalayan, tüylerini yolan ve karnını deşen kedi gibi. Bir bakirenin kadim Saksagan Tarikatı'nın istismara uğramış bir üyesi olmaya neden gönüllü olduğu beni aşıyordu. Daha da merak ettiğim bir şey vardı: Tarikat neden bir bakireyi bu iş için kullansın ki? Karanlık lejyona hizmet etmek, bu diyardaki sefil kalışımız en iyi ihtimalle geçici olsun diye mi?

Bakireler doğaüstü dünyada çok değerliydi, karanlıktaki özelliklerden tüketildiklerinde aldıkları

tada kadar. Bu... çok büyük bir kayıp gibi görünüyordu, ama bakire kraliçemizi tesadüfen bulduğum için şikayet edebilirdim.

"Kokusunu alabiliyoruz, küçük saksagan," diye fısıldadı Cato hararetle, dişleri kulağının kabuğunda parıldarken, ağır göğüslerini avuçlayıp *sıktı*, meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlayarak kızın inlemesini sağladı. "Masumiyet, dokunulmamış, sahiplenilmemiş..."

Şimdiye kadar. Göğüslerine ikinci bir çift el ekledim, meme uçlarının koyu gül rengine, çimdiklendiklerinde soluklaşmalarına *-sertçe* çimdiklediğimde panikle ayak parmaklarının üzerine fırlamasına- vuruldum.

"Adını söyle," diye mırıldandım, çenemi onun arkasındaki efendiye doğru uzatarak. Saksaganımız *sertçe* yutkundu, boğazında başparmağımla çözmek istediğim bir düğüm vardı.

"Cato," diye fısıldadı, *sonunda* ona doğru eğildi, omuzları onun göğsüyle aynı hizadaydı. Sahiplenme duygusu bir tuzak gibi beni sıkarken, bakışlarımı Geralt'a doğru kaydırdım; üzerimizde beliren devasa canavar onun dudaklarına takılıp kalmıştı.

"*Dokun* ona." Ses tonum nereye dokunacağını söylüyordu. Yontulmuş göğsüne ya da belirgin gövdesine değil. Uzun zaman önce unutulmuş savaşlardan kalma soluk gri yara izlerine değil, sol kolu kesilmişti. *Orası.* "Ve onun adını söyle."

Titreyen bir elle ona uzandı, devasa sikinin şişmiş başını okşadı, ucundaki ıslak inciye dokundu. Sonra, derin bir nefesle, *hepimizi* hırlatacak kadar itaatkâr bakışlarını yere dikerek sikini kavradı.

"Geralt."

Duygusal bir iniltiyle kızın elini tuttu ve üstünden öptü. Nazikçe. Dişsiz. Ateş yok. Kötü niyet yok. Tanıdığım en yumuşak leviathan-iblis meleziydi ama *tek başına* bütün bir orduyu ikiye bölebilirdi. Onu görmüştüm, sağlı sollu düşmanları tereyağında kızgın bir bıçak gibi keserken arka planda gülüyordu. Bir muamma, kardeşimiz. Her gün onunla ne kadar acımasızca dalga geçsek de, uçlümüz içinde çok değerliydi.

Geralt önce avucunu, sonra da bileğinin alt kısmını öpmek için elini çevirdiğinde saksaganın bakışları yukarı kaydı ve ağzı yumuşak bir solukla aralandı. Omzunun üzerinden Cato gözlerimle buluştu ve onunki keskinleşirken benim sırtışımda vahşileşti. Hiçbir uyarıda bulunmadan boğazını sıktım, onu yakaladım ve Geralt'ın her zaman çabalamadan yaptığı o aşk balonundan çıkardım.

"*Aedan*," diye tısladım ona yaklaşırken, geniş, sulu gözlerinde kayboldum, altının yeşili kesişinde sanki insandan çok daha *fazlasıymış* gibi. "Bunu bana geri söyle."

Kıpırdandı, elleri koluma doğru uçtu ve boşuna çekiştirdi. Doğrudan bir emre itaat etmeyi reddetmesi, sıkımla sonuçlandı ve irkildi, dili dudaklarında en lanet olası dikkat dağıtıcı gösteride kaydıldı ve homurdandım.

"A-Aedan."

"Daha yüksek sesle."

"Aedan," dedi biraz daha iştahla, Cato meme uçlarıyla meşgul olurken, çimdikleyip koparırken ve bükürken ciyaklayarak. Bu arada Geralt onun bir elini kolumdan çekip öpmeye, etinin altındaki soluk damarları haritalamaya geri döndü.

Bu arada ben de boğazındakilere yeterince sert bastırdım, başını döndürmek için gereken basıncın son derece farkındaydım. "*Daha yüksek sesle.*"

"*Aedan!*" İsmim, yoldan çıkmış bir mermi gibi odanın içinde sekiyor, çınlıyor ve çınılıyordu. Sikimin ağırmasına ve kalbimin çarpmasına neden oldu ve yanağım seğirdi, vahşi gülümsemem dalgalandı, çünkü eğer *bu siki yakında onun* amına gömmezsem, *onu* kaybedecektim.

Görünmez camın diğer tarafından boğuk kahkahalar yükseldi.

Hepimiz sustuk. Kızın yanaklarında benek benek kırmızı lekeler halinde ısı parladı, gözleri *oraya, onlara* kaydı ve Cato dişlerini gösterdi. Öfke sırtıma tırmandı ve bu kelepçeler olmasaydı, bu kanlı hapishanenin her yerine gömülü doğaüstü kriptoni olmasaydı, kafalarını koparır ve sikerdim.

ağızlarını spor olsun diye açmışlar.

Hava çatırdıyor ve tıslıyordu, ham gücümüz sigillere, bizi bağlayan büyülere karşı koyuyordu ama o kapıdan içeri girmeden önce yapacağım gibi kendimi kaybetmek yerine, değişiklik olsun diye küçük grubumuzun dışından birini düşündüm. Cato kollarını saksağanımıza dolamış, onu kucaklıyor, bir kolunu göğüslerinin arasından geçirip diğerini beline dolamak gibi basit bir şeyle onu sahiplenirken, ben de onları arayamayacağı şekilde duruşumu değiştirdim. O dans eden yeşiller sonunda bana yerleşti, artık pencereleri aramıyorlardı ve Geralt hemen yanıma düştü, hepimiz uluyan, gevezelik eden muhafızları engelliyorduk.

"Küçük saksağan," diye mırıldandı Cato onun saçlarını okşarken, sonra şakağını, sivri elmacık kemiğini ısırdı, "o nankörler artık önemsiz. *Onları görmezden gel.*"

Aklı olan hiç kimse Cato'ya karşı çıkmazdı ama bunu daha önce de görmüştüm ve bu zarif bakireyle, değerli hayatıyla ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı açıkça belli olan bir insanla, mesajın gerçekten inmesi için fazladan bir *itmeye* ihtiyacı olduğunu hissettim.

"Ve eğer yapmazsan," dedim Geralt elbisesinin son parçasını da sıyrırken, iri yarı adam bir kez daha onun vücuduyla ilgilenirken, "daha başlamadan kışını boyarım."

Gözleri kapalı olan saksağanımız başını salladı ama Geralt onun teslimiyetinin tadını çıkarmak yerine hırladı, varlığı aniden boğucu gelmeye başladı.

"Daha fazla *dayanamayacağım*," diye homurdandı, kaşları çatıktı ve kafatasımda bir delik açtı. "Bu kadar oyun yeter."

"Sabırlı ol kardeşim," diye ısrar etti Cato, ben çenesine vuramadan. "Beklemeye değer."

Bu kez, saksağanımız kızardığında, bu aşağılanma değildi. Hayır, kırmızı parlaltının sıcaklığı, kirpiklerinin dalgalanması ve alt dudağını ısırmasıyla ilgili bir şey onu *gururlandırdı*.

Oh, sevgilim, seni çok iyi hissettirebiliriz.

Bu bir şey değildi.

Erkek leviathanların seçtikleri eşlerine gösterdikleri tapınma okyanusunda bir damla.

"Ne kadar merhametli değil mi?" Fısıldadım, o koyu siyahın bir kısmını yüzünden uzaklaştırdım, yaklaşırken kulağının arkasına attım. "Cato senin yargıcın, jürin ve celladın... Diz çok *saksağan*, böylece minnettarlığını hisseder."

Bu *kelime* -sihirbaz- dudak bükerek söylendi, çünkü onun gerçek ismini arzuluyordum ve sabrım tükeniyordu. Yine de oynanacak oyunlar vardı ve yavaşça pes etmeye başladığında onu yakaladım ve etrafında döndürdüm.

"Devam edin."

Bana döndüğünde, saksağanımız yere çöktü ve dizlerinin üzerine yerleşti. İstemedi Cato'nun taş gibi sert aletin dibini avuçladı ama tam daha dik oturup dudaklarını ayırdığı sırada Cato bir eliyle çenesini yakaladı. Çenesini kavrayıp başparmağıyla çenesini okşarken, göz alıcı zümrütlere kilitlendi ve kısa süreliğine birbirlerinde kayboldular. *Bağlantı* kıvılcımlandı, sıcak ve arzulu, oda aniden cehennem ateşine daldı.

İçimdeki özlem-özlem-çekti, bu his Geralt tarafından o kadar içten paylaşıldı ki ona acı veriyor gibiydi. Yüz hatları karardı, uzun beyaz yelesi hırıldayarak başını eğdiğinde öne doğru döküldü, saçları tatlı okşamaları için yalvarıyordu.

Gerçekten o, değil mi?

Bizimkiler.

Gençliğimizden beri beklediğimiz, peşinde koştuğumuz, şımartılmış, annelerimizin malikanelerinde başıboş dolaşan, hizmetçilere eziyet eden ve eğlenmek için lanet olası insan ruhlarını yakan melezler.

Peki o zaman.

Düşünecek başka bir şey yok.

Burada işimiz bittiğinde, o hüzünlü hücreye geri dönmeyeceğimizden emindik. Ve o da biz olmadan hiçbir yere gitmiyordu.

Rahat etmesi için dizlerini hafifçe bükten Cato onu sikine doğru yönlendirdi, sonra inledi, dudakları ucuna yaklaşır yaklaşmaz başı geriye düştü. Zevkini okumak, tepkisini takip etmek ister gibi gözlerini ona diken saksaganımız ağzına birkaç santim aldı, sonra geri çekildi. Yavaş bir dansı, yumuşak ve samimi; ben ve Geralt neredeyse unutulmuştuk.

Ve bu uçmaz, bebeğim.

Cato yeni eşimizin ilk tadına baktığına göre, o artık adil bir oyundu. Başım şehvetle dumanlıydı, arkasına çömeldim ve ona gerçekten *dokundum*, vücudunun haritasını çıkardım, çukurlarını ve kıvrımlarını izledim. Eski efendileri, saksaganları temiz traşlı tutarlardı, çukurlarından kollarına, bacaklarına, uyluklarının yarıklarına kadar.

Dişlerimi sıkarak, kontrolümü kaybederek alçaldım, iki parmağımı kaygan kıvrımlarının arasına soktum ve şişmiş klitorisini okşadım.

"Seni boşalttığımızda," diye alay ettim kulağına, "bize adını söyleyeceksin."

Başını sallamaya çalıştı ama ağzında kocaman bir yarak varken, Cato'nun şaftı tükürükle parlarken, ağzı bir yarısını, yumruğu diğer yarısını çalıştırırken bu zor bir işti. Alt dudaklarını ayırdığımda göbeği titredi, hava ıslak sıcaklığıyla kokuyordu, uyarılmışlığı yoğun ve açıktı, o kadar açıktı ki Geralt neredeyse kendini kaybediyordu, hırıltısı etrafımızdaki gri tuğlaların bazılarını parçaladı. Omzuma yapıştı, pençeleri fildişi etimi parçaladı, öyle sert kavırıyordu ki, bir an önce toparlanmazsa köprücük kemiğimi çatlatacaktı.

Ama onu kim suçlayabilir ki?

Islaktı ve bizi istiyordu. Arzu karşılıklıydı.

Ve bu *her zaman* oyunu değiştiren bir şeydi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel amcığa sahipsin saksagan ve daha doğru dürüst bakamadım bile," diye gürledim. Klitorisile oynayarak, sıkılı kalçalarıyla ne kadar şımarık olursa olsun okşayarak ve masaj yaparak, sonra omurgasından boynunun dibine kadar yaladım. Daha önce hiç kimse bu kadar güzel tatmamış, kokmamış, *hissetmemişti* - o kadar hayat vericiydi ki, onsuz gidersek büzüşüp ölürdük.

Cato'nun sikine taparken, gözleri kapalıydı ve ağırdı, ağzının kenarlarından biraz salya akıyordu, en güzel resmi çizdim.

"Yalnız olsaydık," dedim ona, Cato ve Geralt'ın arasında bakışarak, yüzyıllar sonra zihinlerimiz birbirine o kadar benziyordu ki, "kıcını yanağın yere gelecek şekilde kaldırırdım, uyluklarını iyice açardım, böylece kendine dokunmanı izleyebilirdik."

Ama yalnız değildik.

Ona *onları* görmezden gelmesini emretmiş olsak da, onlar oradaydı, pusuya yatmışlar, izliyorlardı, bir saksaganın muhtemelen bundan daha şiddetli olacağını umdukları bir şekilde yok edilmesinden zevk alıyorlardı.

Aklımdaki gibi bir gösteriyi hak etmiyorlardı ama bir dahaki sefere.

Bir dahaki sefere, tek bir günahkâr şeyden bile kaçamayacaktı.

Kızın iniltisi sonunda Geralt'ı çok uzağa itti ve gözlerindeki bakışa, göğsünde gürleyen şeytani kükremeye bakılırsa, ya yolundan çekilecekti ya da ezilecekti.

"Al bakalım, seni asık suratlı piç." Ayağa kalktım ve diz çökmüş halini işaret ettim. "Bize onun adını ver o zaman."

Verilen boşluğa rağmen Geralt beni kenara itti ama ben de kendi itişimle geri döndüm ve boynuzlarımla göğsünü yaran bir darbe indirdim. Mürekkepli akik eti dikilirken

Geralt bana doğru hamle yaptı ve işte oradaydık, iki hırıltılı aptal itişip kakışıyor, yumruklar havada uçuşuyor ve dişler gösteriliyordu. O her zamanki gibi yumruklarını savurdu ve ben de her zamanki gibi onu parçalamamak için elimden geleni yaptım.

"Kardeşler." Cato uzun, lüks bir iç çekti, elleri saksağanımızın kalın siyah saçlarına dolanmıştı. "Gerçekten zamanı geldi mi?"

Göğüslerimiz kabarmış, kaslarımız sıkılmış ve gerilmiş, adrenalinimiz yükselmiş ve kana susamış bir halde tökezleyerek birbirimizden ayrıldık. Yarık dudağım manik bir sırıtışla daha da genişledi ve Geralt gözlerini devirip kardeşler arasında paylaşılan bir sırıtışla yanağındaki siyah, kanlı lekeyi sildi. Çatışma sona erdiğinde dizlerinin üzerine çöktü, sonra iri ve heybetli bir şekilde saksağanımıza arkadan sürünerek yaklaştı ve sırt üstü döndü.

"Genişçe aç, tatlı saksağan," diye ısrar etti, onun altına girerken, önce baldırlarını, sonra dizlerini nazikçe ayırdı, niyeti belliydi. "Bırak gireyim."

Ama her zamanki korkmuş ötücü kuş, Cato'nun sikinin etrafında miyavladı ve geri çekilmeye çalıştı. Saçlarındaki eller onu yerinde tutuyor, Cato'nun hızı yavaş ve nazikti ama yine de zevk alıyordu. Sadece onunla işi bittiğinde ondan kaçabilecekti ve bu *da* şimdi olacaktı.

"Benden korkma," dedi Geralt, kadının kalçalarının arasında derinlere inerken, gözleri ödülde ve beyaz kaşları ölümcül bir kararlılıkla çatılmıştı. "Korku koyunlar içindir." Kadının bacaklarını ve diri kalçalarını okşuyor, ona masaj yapıyor, benim asla yapamayacağım şekilde onu ikna ediyordu. O balla daha çok sinek yakalayan biriydi, ben ağları ve tuzakları tercih ederdim, sözlü savaş bazen eylemin kendisinden bile daha heyecan vericiydi. "Sakin ol tatlım... Benim için aç."

Bu gece bal işe yaramıştı, çünkü kadın yerinde kıpırdanıyor, Geralt'ın başı altından geçerken bu devasa canavara yer açıyordu. Geralt onun bacaklarını kaldırdı ve ayaklarını omuzlarının üzerine koydu, sonra yukarı fırladı ve sikimin seğirmesine neden olan bir iniltiyle onun kaygan seksini yaladı. Yüzü gömülü halde derinlemesine tadına baktı ve pençeli ellerini kalçalarına *doladı*, ne kadar kıvranırsa kıvransın ve ciyaklarsa ciyaklasın onu orada tuttu. Kemerli bir şekilde yukarı kalktı, teni tüylerim diken diken olmuştu, meme uçları onunkiler kadar sıkıydı ve siki dikkat çekmeye can atıyordu. Uzun, ipeksi beyaz yelesi tarafından yastıklanan adam, saksağanımıza ilk ve son yemeğiymiş gibi ziyafet çekiyor, Cato'nun şaftının etrafında inleyip solurken amını yalayıp yutuyordu.

Ve bir saniye daha kenarda oturmayı reddettim.

Omuzlar geride, ereksiyon her adımda sallanırken, Cato'nun yanına yürüdüm, gözleri çırpınarak açıldığında ve hemen benimkine fırladığında sırtıttım. Birkaç vuruş boyunca, Cato'nun uzun aletinin tembel tembel kızın ağzını yağmalamasının tadını çıkardım, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. Sonra, sağ eli çekilince yerine kendi elimi koydum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, kontrolü bir goblen gibi ördüm ve sonra onu geriye doğru sarsarak ıslak bir emme sesiyle ağzından çıkmasını sağladım.

"Onun adını söyle."

"Cato," diye başardı, sesi arzuyla ve belki biraz da utançla doluydu. Belki de bundan zevk almayı beklemiyordu. Belki de *onun* zevkini dikkate alacağımızı hiç düşünmemişti.

Başını çıkık sikime doğru çektim. "Şimdi *benimkini* söyle."

Nemli siyah kirpiklerini kırıştırdı ve sonra birdenbire yüzünde şımarık bir ifade belirdi. O dolgun, salyadan sıırılsıklam dudakları sanki "*Benim*" diyecekmiş gibi bastırdı, ama sonra-

"Aedan," diye fısıldadı. Korumacılık duygusu içimde zirve yaptı, bu diz çökmüş yarattığı hayatım pahasına koruma ve ona değer *verme* ihtiyacı bir anda içime işledi. Yüz hatlarıma çekidüzen vererek ve henüz bu zayıflığı görmesine izin vermemeyerek bir kaşımı kaldırdım ve

saçlarını daha sert bir şekilde okşadım.

"Ve şimdi de seninki."

Yutkundu ve başını *güçlükle* salladı. "Hayır."

Mükemmel. Ben ne kadar aç olsam da, henüz değil. Onu biraz daha mahvedene, diğer tüm aşıkları onun için şımartana kadar değil, böylece kalmaktan başka seçeneği yoktu.

"Yazık." Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan hafifçe aralanmış dudaklarının arasından soktum. Cato merhametli davranıp yumruğunun eksikliklerini telafi etmesine izin verirken, ben her zaman daha acımasız bir efendi olmuştum. Boğazının arkasına vurduktan sonra, beni gerçekçi olarak ne kadar derine alabileceğini değerlendirerek, onu Cato'dan daha hızlı ve daha acımasızca becerdim, ağzı sikimle doluyken yumruğuna yer yoktu. Çenesinde ve göğsünde salyalar, gözlerinde yine geniş ve sulu bir ifade vardı. Cato'nun eli başının bir yanında, benimki diğer yanındaydı ve Geralt, kuşkusuz yetenekli ağzıyla seksine saldırarak onu olduğu yerde köklüyordu - sıkışmıştı.

Çaresiz.

Bizimkiler.

Ancak gözleri yuvalarından fırladığında durdum ve onu çekip Cato'ya geri verdim. Taçlı gölge kardeşim ona nefesini kovalaması için birkaç dakika verdi, çenesini ve yanaklarını eklemeleriyle sildi, artık çok az kişinin anladığı leviathan bir dille ona tatlı sözler mırıldandı. Sonra gözyaşları dindiğinde ve göğsünün kabarması durduğunda, yavaş ve istikrarlı bir şekilde onunla tekrar birlikte oldu, hatta titreyen elini onun *için* şaftının tabanına sarmak *için* bir an bile ayırdı. Ritmi yoktu, tutarlılığı yoktu ve neredeyse denge için ona yapışıyor, başını elinden geldiğince sallıyor, tüm ilgilerimiz altında mücadele ediyordu.

Cato geri çekildiğinde sızlandı - sanki ağzındaki Cato'nun siki değilse bile benimkiydi ve benimle ilgili hiçbir şey nazik olmamıştı. Bu sefer, iki elimi de kaba saçlarının arasına sokmama izin verdi ve yüzünü ciddiyetle becerdim, göğüsleri sallanıyor ve karnı titriyordu, elleri kalçalarımaya yapıştı ve kör tırnakları sanki beni durdurabilirmiş gibi içeri girdi.

Ne zaman tohumlarımı boğazından aşağı dökme dürtüsü hissetsem, gevşiyor ve onu tekrar Cato'ya veriyordum. Geralt onunla ziyafet çekerken, inlemeleri ve hırıltıları odayı doldururken, onun boğuk çığlıklarına mükemmel bir şekilde eşlik ederken, bir ileri bir geri gitti.

Sonunda onu şimdilik Cato'ya teslim ettim -küçük merhametler falan- ve yanına çömeldim. Geralt onu kıvranan, gıcırdayan, terli bir karmaşa haline getirmişti, saçları artık o düzgün ipeksi yastık değil, altlarında dalgalı bir beyaz denizdi.

"Dur," diye mırıldandım, omzuna dokunup beklemeye başladım. Saksağanımızı tahrikten sıırıslıklam olmuş yüzünden hafifçe kaldırırken gözlerini açtı ve ben de iki parmağımı kaldırdım. *Kelimenin tam anlamıyla iki saniye, seni kedi takıntılı pislik.* O siyah gözler yuvarlandı ve onu daha yükseğe kaldırdı, onu hiçbir şeymiş gibi tuttu - çünkü gerçekten, onun çerçevesi geri kalanımıza kıyasla hava kadar hafifti.

O dolgun klitorisini çimdiklemek, fiske vurmak ve bükmek için yanıp tutuşurken, Geralt'ın şimdiye kadar onu müthiş diliyle sikmiş olacağını bilerek iki parmağımı içine soktum. Cato'nun boğduğu ciyaklamalarıyla girişin etrafında sıkıştı ama onu görmezden geldim, iki parmağımı da istediğim gibi ıslattım, ardından başparmağımı soktum. Sonra tatmin olmuş bir halde etrafımda dolanarak onu izlemeye koyuldum; Geralt'ın onu geri almak için atıldığını görünce ruhumdaki canavar *vahşileşti*. Kolları onun kalçalarına daha sıkı sarıldı ve sanki bu işin nereye varacağını hissetmiş gibi onu öne doğru eğdi, benim için şımarık yanaklarını açarken amının tepesine gerçekten odaklandı.

Oradaki büzülmüş deliği açığa çıkarıyor.

Başparmağım ve iki parmağım onun arzusuyla kayganlaşıp yapışkanlaşınca, hiç uyarmadan bir ucunu soktum. Çılgılığı Cato'nun tıslamasına neden oldu, iki eli de saçlarındaydı, bu sefer daha büyük bir iştahla yüzünü sikerken kalçalarını hafifçe itiyordu.

"Tut, tut, isimsiz cadalog," diye mırıldandım, iyi bir inç içeri soktum, ardından hızla bir tane daha, kıcı sıkı bir cehennemdi, bu sefer yok etme zevkine sahip olmayacağımı biliyordum. Cato *tam* bir göttü

domuz. "Artık bizim için hiçbir şey yasak değil."

Şaşırtıcı bir şekilde, derin bir nefes aldı ve parmağını derinlemesine sokabilmem için yeterince gevşedi. Kuşkusuz temkinli bir araştırmadan sonra -bakireler tecrübeli sevgililere sunduğumdan *çok* daha fazla incelik gerektiriyordu- ikinci parmağını soktum, Geralt amının o kadar derinlerine girmişti ki onu henüz kırmamış olmamız bir mucizeydi. Bana karşılık verdi, kolları serbestti ama geri kalanı kafesteydi ve alay ettim, yanaklarından birine arsız bir *şaplakla* karşılık verdim, sallanma şeklini sevdim.

"Oh, *dur*," diye mırıldandım, parmaklarımı başparmağımla değiştirdim, onu kendi sularıyla hazırladım, ağzındaki horoz kaçınılmaz olarak buraya gelmeden önce onu elimden geldiğince çalıştırdım. "Savaşmayı bırak, *saksağan*. Üzerindeki arzusun kokusunu alabiliyoruz." Yoğun ve baş döndürücü koku, tüm doğal kokularımızın toplamını aşıyor, taş duvarlı oda *onun* içinde sırlıslık oluyordu.

"Bunu yüzünüzün kızarmasından anlıyoruz," diye ekledi Cato, her kelimesi zorlanarak, nazik ve merhametli bir kral olma kararlılığı giderek azalıyordu.

"Üç deliğinin de doldurulmasına bayılıyorsun," diye devam ettim, kaslarının nasıl gerildiğinin ve vücudunun nasıl titrediğinin, arzusunun bariz işaretlerinin yükselip Geralt'ın ağzını lekelediğinin farkındaydım. "Ve seninle daha yeni *başladık* bile-"

Görünmeyen hoparlörlerden statik bir vınlama sesi geldi ve hepimiz irkildik, Cato'nun tüyleri diken diken oldu, tacı titredi, gözleri kanlı bir cinayet çılgılığı attı.

Tavandan gelen çatlak ama tanıdık bir erkek sesi, "Siz pisliklerin on dakikası daha var," dedi, "sonra hücreye geri döneceksiniz. Zamanınızı akıllıca kullanın."

Kolektif *öfke* içimizde bir bomba gibi patladı ve bu sefer saksığanımız gerçekten kaçmaya çalıştı, itip kaktı ve çırpındı, sanki gazabımızı hissetmiş ve bunun bir parçası olmak istemiyormuş gibiydi. Cato gözlerindeki ateşe, boynundaki nabız noktasında çarpan savaş tamtamlarına rağmen, başını kucaklamak için aşağı indi ve onu sakinleştirmek için tatlı sözler mırıldandı.

Bir Leviathan ne kadar öfkelenirse öfkelenir, eşi asla hedef olmazdı. *Hiçbir zaman*.

Doğal olarak aynı şey iblisler için söylenemezdi, ancak üç güçlü anaerik iblis tarafından yetiştirilen, sadece meyve sineği kadar beyni olan bir iblis dişilerine sırtını dönebilirdi. Erkek iblislerin *çoğu* bizimle aynı fikirde değildi ama bu muhteşem yaratık kendini o safkan serserilerin arasında bulmamıştı.

Kıyametin oğulları tarafından seçilmişti.

Ve insanlığı ne olursa olsun, fiziksel zayıflığı ne olursa olsun, bir gün olacağı karanlık kraliçe olarak korunacak ve ona öyle davranılacaktı. Onun her şeyini istiyorduk.

Ama dışarıda işler kanlı bir hal almadan önce bu maskaralığı bitirmek için on dakikamız vardı.

Hâlâ çömelmiş olan Cato iki parmağıyla klitorisini çalıştırıyordu ve ben de kıcını şimdilik yalnız bıraktım. Gölge taçlı kardeşime katılarak, Geralt çabalarını ikiye katlarken topuklarımın üzerine oturdum, dizleri yukarıdaydı, bu tüm vücudu ilgilendiren bir görevdi. Rengi yanaklarından göğsüne ve göbeğine doğru süzülürken, ısı görünmez dalgalar halinde üzerinden yuvarlanırken, teninde terli bir parlaklık oluşurken ve gözleri kendi zevkiyle her şeyiyle *savaşıyormuş* gibi kapanırken boğazını tuttum.

Gözleri şak diye açıldı.

Sıktım, keskin gülümsemem onun sarsılmasına ve olduğu yerde titremesine neden oldu.

Ama sonunda paramparça olduğunda, dudaklarını birbirine bastırdı ve boğazına bir ciyaklama yerleşirken alttakini sertçe ısırıldı. Sonuna kadar inatçı bir yaratık.

"Söyle," diye hırladım, Geralt yaladı, yaladı ve yaladı, şimdi odadaki tek koku onun doruk

noktasıydı. "Ver onu bize!"

Bir anlaşma
yapmıştı. Sayılır.

Onun adına bir orgazm.

"*Şimdi*, küçük saksağan," diye havladı Cato. Sonra zorla ayrılmış uyluklarının arasına girdi ve klitorisini çimdikledi. "Senin adın."

Sonunda bize baktı -gerçekten baktı- gözlerinde yıldızlar vardı, gözyaşları kabarmış ve elmas gibi parlıyordu. "Ileana."

"*Ileana*," diye tısladım, yaşadığım sürece dilimde başka bir sevgilinin adını asla tadamayacağımı biliyordum.

"Ileana," diye boğuldu Cato, sesi şeytani ve derindi, dışarıda dinleyen şerefsizler için kâbus yakıtıydı.

"Ileana," dedi Geralt, düşünceli ve tatlı bir sesle, eşimizin adını iç uyluğu boyunca öperken. Kolumu tuttu, elim hâlâ boğazında kilitliydi, sonra utangaç bir şekilde Geralt'ın ona tapınışını izlemek için yanıma baktı.

Ve ben-

Sikeyim.

Ben zaten aşkıttım.

Ileana, Ileana, Ileana.

Daha tatlı bir isim yoktu.

Daha güzel bir tat yoktu.

Hayır dostum daha parlak.

Benimkini.

Hayır.

Bizim.

Onun için bu dünyayı sona erdirebilirdim. Kıyameti *şu anda* başlatırdım, kehanet edilen kıyamet ve yıkımdan çağlar önce - sırf onu gülümsetmek için. Sırf onu güldürmek için boğazları keser, dikenleri söker, dizleri kırar ve düşmanların derisini yüzerdim. Tüm bunları ve daha fazlasını onun için yapardım, sadece onun için, şimdi günlerimizin sonuna kadar, kaderlerimiz birbirine bağlı, bağlantımız ebedi.

O da hissetti mi?

Havadaki bağı, ruhunun daha az yürünmüş, karanlık, dikenli ve tehlikeli bir patıkaya doğru kıvrılışını hissedebilir miydi - ama tehlike ona asla ama asla dokunmayacaktı.

Ya da onu yakar ve küllerinde dans ederdim.

Şimdilik, bir grup insan erkeğinin *bize* eşimizle ne kadar zamanımız olduğunu söylemeye cüret etmesine duyduğum *öfkeyi* yutmaya odaklandım. Hapishanede geçirdiğimiz bu süre çok sıkıcıydı, hücremizde kış uykusuna yatmak ve lejyonun geri kalanıyla kavga etmekle doluydu, bizi cehennem ağzına geri götürüp ateşe atmalarına kadar günleri sayıyorduk, *bu* istila bir fiyaskoydu ve bir başkası için planlar çoktan yapılmaya başlanmıştı.

Onunla birlikte her şey

değişti. Saksaganımız.

Ileana.

Şimdi geri dönemezdim. Onu

burada bırakamazdım. *Asla,*

asla, asla.

Yine de Leviathan'lar ve iblisler hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı, hele ki arkadaşları gibi bu ikisinin karışımı bir şey hakkında. Kolektif öfkemiz onu ürkütmüştü, ayrılan on dakika *hiçbir şey* değildi, kardeşlerim ve benim sevişmeyi tercih etme şeklimizde bir göz kırpmasıydı. *Sevişmeyi.* Aedan ve Cato için her zaman sevişmekti. Daha önce bu terime burun kıvrırmıştım, kadınlara duyduğum saygı kalıcı ve köklüydü.

Onunla, burada ve şimdi, daha önce her şeyin *bu* olduğunu fark ettim. *Sikişmek.* Akılsız bir

kızışma, eşimizi bulmadan önce zaman geçirmek için bir şey - tüm yeryüzünde, bir kafese sıkışmış zavallı bir saksağan.

Gönüllü olduğu bir kafes.

Haberler beni hala şok ediyor, ancak bu başka bir zaman, başka bir yer için bir tartışmaydı.

Daha iyi bir yere.

Şimdilik öfkemi dizginledim, çünkü onun *korkmasını* hiç istemedim. Bırakın bizi görsün, sevsin, bu dünyanın kıyametine bizimle birlikte at sürsün, tam da olduğumuz gibi. Bizi olduğumuz gibi, her parçamızla *kucaklasın*, çünkü biz de onunla aynı şeyi yapardık. Bu çiftleşme hiçbir şeydi; kardeşlerimden hiçbirinin onu burada doğru dürüst ısırmayacağından şüpheleniyordum. Bunu yapmak bana ucuz geliyordu. Onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyordum ama kapıyı açtıklarında tüm bunlar değişecekti. Altın kelepçelerin canı cehenneme, eşimizi bu sefil yerden alacak ve asla arkamıza bakmayacaktık.

Doruk noktasına bulaşmış, dikkatimden şişmiş ve yumuşamış nefis amcığı yüzümden kalktı. Kül grisi elleri ona manevra yaptırdı, Cato gölge tacı ve *odaklanmış* ifadesiyle onu vücuduma yerleştirdi, ağrıyan sikimin dümenine oturttu. Aciliyet havayı kesiyordu. Kimse tek kelime etmedi ama duygu biz üç kardeş arasında yankılandı, gerginlik göbeğimi çekiştirdi ve kalbimin etrafında dikenler gibi dolandı.

Onu *hemen* çiftleştirmeliydik yoksa onu bir başkasına kaptırabilirdik.

Hiçbirimiz Eter Adası'nda bir insan-doğaüstü ittifakı beklemiyorduk.

Kıyıları sular altında bırakmayı ve karanlığımızı en yakın kıtaya kadar yaymayı umuyorduk. Ve sonunda buraya geldik.

Yüzyıllar boyunca edindiğimiz tüm deneyimlere rağmen, insanoğlu bizi şaşırtmanın bir yolunu buldu.

"Yavaş ol kardeşim," diye uyardı Cato, gözlerimiz kısa süreliğine buluştu, onun gözleri loş ışıktaki masmaviydi, içindeki iblisin karası ise o gözleri kasvetli bir ufuk gibi kesiyordu. "Yavaş ol."

"Elbette," diye gürlüdüm. Söylemesine gerek yoktu ama benim yüzümden onun için kendi korkularını hafifletmesine izin verdim. İlk seferinde *her şeyi* değiştirebilirdim. Bütün günü onun kalçalarının arasında tapınarak geçirecek, bir saniye daha dayanamayana kadar tekrar tekrar boşalmasını sağlayacaktım. Bir kurban hazırlar gibi, onu ambrosia, süt ve balla yıkardım. Gergin kaslarına masaj yapardım. Onu öperdim. Aedan ve Cato benim romantizm anlayışından sonsuza dek etkilenmemiş bir şekilde oflayıp puflayıp gözlerini devirirken onu *uygun* bir şekilde hazırlar, çiçek yapraklarından bir yatağa yatırırdım.

Alay etsinler.

Sonunda anlayacaklardı - *onunla* birlikte, tüm nazik, romantik uygulamalarım anlam kazanacaktı. Ve sonra onlar da yapacaklardı. Bu inatçı aptallar kendi yöntemleriyle ona tapacaklardı.

Gerçekliğimiz çok sade, çok kasvetliydi, ama Ileana bir elini göğsüme dayayıp, sonra geçici bir şekilde sikime doğru ittiğinde kenarları biraz yumuşadı. Şişmiş alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı, ucu girişini dürttüğünde sakinleşti, keskin bir nefes aldı ve bana döndü. Belki destek için. Belki de izin almak için. İhtiyacı olursa ikisini de sağlayabilirdim ama birden kendini ağzımın ıslaklığında kaybetti, suları dudaklarımı, yanaklarımı, çenemi boyadı.

Olmalarına izin verdim, çünkü *orada* onun kokusunu seviyordum. Tatlılığını. Güzelliğini. Onu tattıktan sonra yemeğin, şarabın ve kanın tadı asla eskisi gibi olmayacaktı.

"Bana ne zaman yavaşlamam gerektiğini söyle, Ileana." Fısıltım onu ürküttü ve kendini geriye doğru çekmesine neden oldu, böylece sikim kaygan girişine doğru kaydı. Sertleşti, gözleri panikle irileşti ve içimi parçalayan *ihtiyaca*, geri sayan saate rağmen, kalın siyah saçlarını omuzlarının üzerinden süpürmek, altın ve zümrüt gözlerinin tadını çıkarmak, keskin küçük çenesini

çimdiklemek için birkaç değerli saniye çaldım. "*Kullan* beni. Kendini özgür bırak."

Bekâret bu dünyada lanetleyici bir zincirdi. Doğaüstü kuzenlerimiz bunun için avlandılar, bunun için *cömertçe* para ödediler. Onun tarikatı bunu *kendi* çıkarları için kullandı. Hayatında bir kez bile çiftleşmemiş olması ya da bizden önce binlerce aşıkla yatmış olması benim için önemli değildi. O artık bizimdi. Kurtul şu lanet şeyden.

ve uç.

Tanıdık parmaklar sikimi okşadı, kesinlikle onunkiler değildi. Hayır, bunlar çok daha soğuk, çok daha sertti. Kendinden emin. *Aedan*. Ben onun kalçalarını okşarken, Aedan beni havada tuttu ve Cato onun yanına çömeldi, *zaman* ya da *zamanın* yokluğu bu sefil küçük odayı boğucu bir duman gibi sıkıştırırken onu sikimin üzerine oturttu. Onu gerdiğimde Ileana'nın nefesi kesildi ve ben de gözlerimi kapattım, zevk içime işledi ve beynimi uyuşturdu, sonra da havadaki bakire kanının kokusunu almak için içimdeki *şiddetli* dürtüyle savaştım. Sahip olduğum her şeyle, onu gerçekten istediğim gibi almaya direndim - çünkü tüm günü onu hazırlamakla geçirmemiştik. Doğrusunu söylemek gerekirse, tek bir orgazm *kabul edilemezdi*.

İkinci bir el aniden göğsüme bastırdı ve benim obsidyen etime kıyasla çok solgun olan her iki eline de baktım, kendini dengeledi - sonra kendi başına aşağı indi. Cesur yaratık. Güçlü. Kendinden emin, aşağı doğru itiyor, her irkildiğinde kısa bir süre duraklıyor, hepimiz o eve batana kadar toplu nefesimizi tutuyorduk.

"Ne cesur bir saksagan," diye övdü Cato, düşüncelerimiz aynı hizadaydı. Sırtarak, kapüşonlu bir bakışla onu inceleyerek yanağını okşadı ve omzunu öptü. Onu henüz nüansları anlayacak kadar iyi tanı mıyordu ama ondan hoşlanıyordu. Hem de derinden. Eğer vücudunun bir parçası olmasaydı, o boynuzlu tacı çekip çıkarır ve kızın başına yerleştirirdi.

"O siki ilk denemende nasıl becerdin lan?" Aedan çekti. Her zamanki yüzeysel alaycılığına rağmen, kardeşim bunu bir iltifat olarak söyledi ve boynunu kemirmek ve göğsünü avuçlamak için sol tarafına doğru ilerlerken, bunu tapmak için yaptı - burnunu sokmak için değil. Bilgi almak için değil. Taşaklarım patlamanın eşiğindeyken ve kalbimdeki şeytani şehvet kabarırken çektiğim acıyı uzatmak için değil-

"Bu konuşmayı yapmak istiyor musun," diye mırıldandı Ileana, kirpikleri dalgalanıyor, elleri göğüs kaslarımın üzerinde kıvrılıyordu, "yoksa-"

"*Ya da*." Cato'nun elleri kızın vücudunda gezinerek güzel kıvrımlarını kalçalarına kadar takip etti. "Çok fazla *ya da*, tanrıça."

Ve işte oradaydı.

Kral kardeşim *gitmişti*.

Aedan'la birlikte onu salladılar ve nazik bir hız bulmasına yardımcı oldular; bir bakirenin benim büyük şaftıma binmeyi hak ettiği kadar yavaş olmasa da, bu koşullar altında işe yarıyordu. Bu arada ben de kalçalarını okşuyor ve bana baksa da bakmasa da gözlerine kilitleniyordum. Arada bir bakışlarımız buluşuyor ve titreyerek ayak parmağını karanlığa daldırıyor, sonra kararsız ama meraklı bir şekilde geri sıçırıyordu.

Burada, şimdi, eşsiz güzellikteki bir yaratığın içine gömülmüş olarak mutlu ölebilirdim.

Yakında bir gün, içindeki dişi aslanı bulacak ve *kükreyecek*, Kader tarafından neden eşimiz olarak seçildiğini bir kez ve herkes için kanıtlayacaktı.

Kızarması geri döndüğünde, meme uçları sıkıştığında ve gözleri kapandığında, Cato dansımızı sürdürmek için Aedan'dan ayrıldı. Ayağa kalktı ve azgın ereksiyonunu ona doğru yönlendirdiğinde, Ileana'nın ağzı çoktan açık, hazır ve onu bekliyordu. Göz göze geldiler; eğer Cato'nun grubu adil bir yumrukla yönettiğini hissediyorsa bu etkileyici bir başarıydı. Orada korku yoktu. Dehşet yoktu. Sadece istek vardı. Adam sikini bir, iki, üç kez derinlere soktukten sonra geri çekilip kızın arkasından dolanırken ona teslim oldular. Panik yüz hatlarına sıçradı ve Aedan geri çekilirken onu kendime çektim, boynunu en tatlı öpücüklerle yıkadım, kolum bir tuzak gibi sırtının alt kısmına kilitlendi.

"Normalde bunu aceleye getirmezdik," diye ısrar etti Cato açık kalçalarımın arasına yerleşirken,

kalçaları şimdi daha da geniş açılmış, sırtı onun lehine kavislenmişti. "Ama seni *tamamen* çiftleştirmezsek, başka bir piçin seni çalması için yer var."

Adam kışının yanaklarını düzelterek açtığında Ileana kıpırdandı ve miyavladı, sonra bana baktı. "Beni çalacak mısın?"

"Asla," diye fısıldadım, zamanın sonuna kadar tutacağım bir yemin. Yumuşak bir nefes verdi, sonra Cato parmaklarını yalayıp yavaşça en dar deliğine soktuğunda sustu.

"Leviathan toplumunda eşler çok değerlidir," dedi Aedan ona, aniden başımın yanına gelip çenesini kavrayarak ve başparmağıyla hafifçe ayrılmış dudaklarını okşayarak. "Onurlandırılır. Değerli. Sen diğerlerine benzemiyorsun Ileana." Başımı geriye doğru eğdim, etkilenmişim: *sesi* hiç bu kadar aşıkmiş gibi *çıkmamıştı*. Bir sevgiliye hiç bu kadar şefkatle yaklaşmamıştı. Sevgi hiç gözlerini ağırlaştırmamış ve sesini zenginleştirmemişti. O bir canavardı -hepimiz öyleydik- ama onun için, o anda, kurtuluştı. "Sen bizimsin, Ileana."

Cato parmaklarını aşağıdaki sikiyle değiştirirken, "Ve seni bu şekilde talep edeceğiz," diye ekledim. "Ve sana yemin ederim, aramıza giren herkesi *yok* edeceğiz."

Onu gördüğüm anda gardiyanların varlığı sona ermişti. Açıklamamı duysunlar. Zaman dolduğunda onu bizden uzak tutmaya cüret ederlerse kendilerini *savaşa* hazırlasınlar.

Bana göz kırptı, yanakları alev alev yanıyordu, sonra titreyen bir parmağını çenemde gezdirdi - Cato içine girmeye çalışırken geri çekilip ciyakladı. Yalvarsa bile onu asla ciddi şekilde incitmeyecek olsak da, bu olamazdı...

İlk seferinde iki büyük yarak çok fazla gelmiş olmalıydı.

Cato onu orada sahiplenirken, Aedan ve ben onu burada yatıştırdık. Cato onun saçlarını okşadı ve omuzlarına masaj yaptı, o keskin dilini iyi kullanmak için kullandı. Ben kalçalarına, titreyen bacaklarına ve çılgın bakışlarına baktım, arada bir onu öpmek için gevşiyordum. İtici dil yok. Dışleri şaklatmak yok. Sadece dudaklarımızın nazıkçe birleşmesi onu eritip inletiyor, parmakları beyaz saçlarımı tatlı tatlı büküyor, sonra Cato'nun kazandığı her santimde onları sarsıyordu.

"Tanrıça," diye inledi son hamlesiyle, sonunda eve batarken hepimiz sarsıldık, "sen bir *merak ediyorum*."

Gerçekten de eşimiz olağanüstüydü. İlk seferinde çok iyi iş çıkarmıştı - göğsüme sarıldığında aşk sisinin bir tutamını göz kırparak uzaklaştırdım.

Bu onun ilk seferi *miydi*?

İki şeytani leviathan melezini bu kadar kısa bir süre içinde, başlangıçtaki protesto gözyaşları dışında hiçbir gözyaşı dökmeden-

Hayır.

Bakire olmasaydı nasıl bu kadar lezzetli ve el değmemiş kokabilirdi? Kapı aralığında belirlediği anda saflığı havayı doyurmuştu; kokusunu bir mil öteden alırdım. Karanlık lejyonun dışındaki mesleğimde, Aedan ve Cato ile oynaşmanın dışında, bu kokudan uzak durdum. Müşterim beni ikna etmek için ne kadar yüksek teklifte bulunursa bulunsun, bu kokuya sahip olanlar benim kötülüğümü, vahşiliğimi hak etmiyorlardı.

İçgüdülerim beni daha önce hiç yoldan çıkarmamıştı. Kan kardeşlerimle, ebedi bağlarımla değil. Bir suikastçı olarak çalışmamda değil. *Ondan* önce gelen kadınların romantik tekliflerini reddetme seçimimde de.

Ve kesinlikle Ileana'ya karşı yanlış yapmamıştım.

Bu yüzden gözlerim kapalı, vücudunun unutkanlığında kaybolmuş bir halde, pürüzsüz tenine ve kıvrımlarına, yumuşak kadınlığıyla eşleştirilmiş kaslı tonuna takıntılı bir şekilde elimden geldiğince okşadım ve kucakladım. Cato yere iner inmez ben de doğruldum, saksaganımız aramızda kafeslenmişti, onun sinirlerini çalıştırırken bir zevk hapishanesine hapsolmuştuk, onu sadece kokumuz ve tohumumuzla, başka bir geceye mahsus sahiplenici ısırıklarımızla işaretlemeye değil,

aynı zamanda bu bitmeden önce en az bir kez daha uçuruma dalmasını sağlamaya kararlıydık.
Fildi i bir el aniden aramıza girdi ve Aedan onu yukarı kaldırdı. Sarsılmadı, yırtılmadı ya da

çekti. Yavaşça Ileana'yı dikletti ve Cato onun hareket etmesine izin vermek için geri çekildi - kan kardeşimin üzerimde durup inleyen, sızlanan, sızlanan ağzına girmesi için yeterli alan.

Şurada.

Zevk merkezimde sıkıştı.

Tamamen sahiplenilmiş, her deliği alınmış, kokumuz ve çürüklerimiz etinin her yerinde, yakında tohumumuzla dolacak-

Gizli bir hoparlörden "Üç dakika, mahkûmlar," diye hoş olmayan bir hatırlatma geldi. "İçine taşak sokmayın."

Şerefsizler. Hırıltılar odayı doldurdu, öfke ve kızgınlık zavallı Ileana'nın alevler arasında kaldığı bir cehennem gibi parlıyordu. Lejyondan hiçbir iblisin bir saksaganın içine boşalmasına izin verilmediğini duymuştuk, bu insanlar canavar melezlerden öylesine korkuyorlardı ki.

Ya da belki de bir saksagan hamile kaldığında dokuz ay boyunca değerini kaybediyor, takas edilemiyor, kullanılamıyor ve satın alınamıyordu-

Dişlerimi gıcırdatarak ona daha da sert girdim, önümüzdeki üç dakika içinde onu *benim* -bizim- yapmaya o kadar kararlıydım ki hiçbir insan ya da hayvan çiftleşme bağımıza karşı çıkamazdı. Cato da aynı şekilde karşılık verdi, sanki her zamanki sert itişlerinin ve acımasız pompalarının Ileana'mıza fazla gelebileceğinin farkındaymış gibi gıcırdadı ve gıcırdadı. Yukarıda, Aedan'ın kalçaları daha keskin patlamalarla sarsıldı, kıcı büküldü ve sıkıldı, sonunda onu saçlarından geri çekti ve tohumunu zıplayan göğüslerine döktü.

Aslında böylesi daha iyiydi, onu en mahrem kokusuyla açıkta boyamak, böylece buradan çıktığımızda lejyonun geri kalanı onun üzerinde kokusunu alabilecekti.

Cato'nun arkasından dolaşp pencerelerden görünmemizi engelleyerek uzaklaşır uzaklaşmaz, gölge taçlı kardeşimle gözlerimi kilitledim. Saksaganımızı omzundan kavradı, ben onunla buluşmak için sallanırken gerçekten de onun içine girdi, sikler onun içinde birbiri üzerinde kayıyordu, Ileana'nın gözleri geriye yuvarlandı ve ağzı açık kaldı, yanakları kızardı ve meme uçları çok baştan çıkarıcıydı.

Ama elimizde daha acil bir mesele vardı.

Kurallara uyuyor muyuz?

Bir kaşımı kaldırdım ve çenemi kapıya doğru uzattım. Cato gürültülü bir mırıltıyla sırttı ve başını salladı.

Hayır, o zaman.

Dudaklarım onunkilerle eşleşti, bükülmüş ve meydan okurcasına. Hem bizim bu sıkıcı tesisteki tutsaklığımız hem *de* Ileana'nın kendi düzeni içindeki tutsaklığı bugün sona ermişti. Kurallar artık geçerli değildi. Hiç kimse, ne insan ne tanrı ne de Lord Lucifer'ın kendisi, eşimizi nasıl işaretleyeceğimizi söyleyemezdi. Bu iş bittiğinde, ay ışığında süzüldüğümüzde, bitkin bedenini taşlı yollardan su kenarına taşıdığımızda, onu tüm bunlardan uzaklaştıracaktık.

Küçük üzücü düzeninin ona yaşattığı dehşetten iyileşmesi için ona zaman tanıyın. Onun saksaganlıktan kraliçeliğe yükselişini destekle.

Karar verildi.

Ve sadece ölüm arzusu olan bir aptal yolumuza çıkabilir.

Cato'nun ritmi duraklayana, mutluluk yüz hatlarını buruşturana ve adını dudaklarından boğana kadar sevgilimize binerek daha hızlı ve daha hızlı hareket ettik. Titredi ve aramızda çırpındı, göğsünü ve yanaklarını çizen o belirgin kızarıklık, çılgınlıkları gıcırtılı ve gözleri genişti ve bu benim felaketim oldu. Saat dolmadan önce son bir kez sikimin etrafına geldiğini *hissetmek... Gitti.*

Vücudum nabız gibi atarken, onu tohumumla, zevkle ve vaatle doldurdum, çiftleşme bağı

kalbimi daralttı ve boğazımda Araf büyüklüğünde bir yumru bıraktı.

Tek yönlü camın diğer tarafından boğuk ama belirgin bir öfkeyle bağırışlar ve küfürler yükseldi ve Ileana dönerken dirseklerimin üzerine doğru itildim, hepimiz nefes nefese kalmış, titriyor ve ortak doruk noktamızdan dolayı zayıf düşmüştük.

Adrenalin damarlarımda yanan bir kibrit gibi tısladı.

Şimdi kavga başladı.

Eşimize onun sevgisine layık olduğumuzu, onu tüm düşmanlardan koruyabileceğimizi gösterme zamanı.

Bağırışlar arttıkça ve kapı kilitleri tıkırdadıkça tırnaklarını göğsüme geçirdi, ancak tam onu rahatlatmak, korkacak bir şey olmadığına söz vermek üzereyken Ileana şok edici derecede karanlık bir gülümsemeyle bana geri döndü, zümrütleri altın bir ateş fırtınasıydı, ifadesi *herhangi bir* kıyamet kraliçesine layıktı.

Belki de.

Belki kıyamet kraliçesi bile olabilir.

Bekle.

Mutluluk, kana susamışlık ve adrenalinin etkisiyle hâlâ oldukça sersemlemiş bir halde kaşlarımı çatarak ona baktım.

Ne?

TEK BİR

Bu kasvetli taş hücredeki yaygın inanışın aksine, aslında bakire değildim.

Yine de bu güzel canavarların beni bir canavar *olarak* gördüklerinde bana davranışlarında çarpık bir şok, dalkavukluk ve samimiyet hissi vardı - yeni ve ilgi çekici bir şey, düşüşümden beri görmezden gelmemeyi öğrendiğim içimde bir çekim.

Cato şefkatle morarmış popomdan çekilirken, bir zamanlar kilitli ve parmaklıklı olan kapı gümbür gümbür açıldı, son ölü sürgüler de takırdayarak kurtuldu, metal taşa çarptı. Bunu bir bot fırtınası izledi, muhafızlar içeri hücum etti ve bir yumruk ön koluma kilitlendi; güçlü, kuvvetli, korkunç...

İnsan olsaydım.

Bu bir kelebeğin kanat çırpışı gibi geldi, ama sanki üzerimde otoritesi varmış gibi hareket ettim, bir ciyaklamayla geriye savruldum, çırılçıplak ve sırılsıklam. Sahne bir flaş patlaması gibi gelişti: görkemli bir grup sikişinin ardından sessizlik, sonra muhafızlar, botlar ve bağırışlar. Bir an barış, bir an savaş. Canavarlarım hücumla geçti, Geralt yerden fırladı, Cato sağdan saldırdı, Aedan boynuzlarını kana bulayarak soldan hücumla geçti-

Sonra silah sesleri.

Savaş artık beni pek etkilemiyordu ama on muhafızın da hayatları buna bağlıymış gibi ateş ettiği, kurşun delikleriyle dolu sevgili karaderililerimin görüntüsü...

Eğer daha önce testimi geçemediklerinde kaderlerini mühürlememişlerse, şimdi kesinlikle mühürlediler.

Tüm bunların amansız gücüyle yere serilen canavarlarım, delik deşik olmalarına rağmen peşimden sürünerek geldiler. Yaralardan mürekkep balığı mürekkebine benzeyen ama çok daha kıvamlı ve altın renginde koyu siyah kan sızıyordu. İki muhafız beni sürükleyerek dışarı çıkarırken başımı öne eğdim ve bu ilahi *kokunun* donuk tepe aydınlatmasının altında parıldamasından etkilendim.

Tam düşündüğüm gibi.

Leviathan kültürünün daha yumuşak tarafını, Büyük Savaş'ı, Cennet ve Cehennem arasındaki tüm savaşları sona erdirecek savaşı -kıyametin gölgelerini- bekleyen bir canavar ırkını benimsemişlerdi. Tüm dehşetlerine rağmen dişi eşlerine kendi hayatlarından çok daha fazla değer verirler, onları geleceğin kraliçeleri, bir gün bu diyarı kan ve ateş fırtınasına boğacak kanlı hücumlarının liderleri olarak selamlarlardı.

Ama onlar da yarı şeytandı.

Kardeşimin en zalim takipçileri sayesinde çarpık ruhlarındaki kara sızıntıyı, vahşeti görmezden gelemezsiniz.

Meraklı. İblisler kolaydı. *Leviathan*'lar çok daha karmaşık.
Bırakın üçünü, daha önce iki dünyadan da bir yaratıkla hiç
karşılaşmamıştım. Bu kadar ilgimi çekmelerine şaşmamalı-

Hiç de nazik olmayan bir şekilde eşikten sürüklenirken dışlerimi sıktım. Muhafızların geri kalanı geri çekilmeden önce, silahları havada ve gülünç bir şekilde, küllerin arasından yükselen canavarlarımı gördüm, yaraları kapanmıştı, gözlerinde cinayet ve hırıltılarında *savaş* vardı.

Ama sonra son muhafız eğilerek dışarı çıktı ve yol boyunca bir parça pamuk alıp bana fırlattı. Kapı çarparak kapandı, sıkıca sürgülendi ve bu dünyanın en karanlığını içerecek şekilde tasarlanmış mühürlerle kazındı.

Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

İç karartıcı, *zavallı* bir binanın iç karartıcı bir kapısındaki aptalca bir telkari parçası Eter Adası.

Yumruklar, dizler ve omuzlar kapıyı *dövdü*, kükremeleri ayakları titretti ve on eğitimsiz muhafızdan sekizi ekipmanlarını yeniden silahlandırırken, ikisi benimle birlikte geri *çekildi*. Kaşlarımı çatarak, kurban elbisemden geriye kalanları göğsümde ve kalçalarımın arasında sürükledim, yapışkan beyazın çoğunu, sahiplenme ve gurur dolu kolektif kokularını ve tohumlarını sildim. Bu maskaralık uğruna, daha önce mütevazılığımı göz dikmiş, muhafızlardan ve bu gece buraya getirilen her saksığanın peşine düşen meraklı erkek bakışlarından kaçmıştım.

Şimdi önlerinde çırlıçıplak ve hoş bir acı içinde duruyordum, maskem her seferinde daha az sikimle parçalanıyordu.

Gözüme bir şey takıldı.

Kırmızı.

İplik.

Gece için kendi özel cehennemine adım atmadan önce her saksığana verilen top. Bir şaka, Hekate ve Lilith'in cadılarının neden onları Araf'a yönlendirmek için kırmızı ip kullandıklarına dair yüzeysel bir bilgiye sahip olan bir üst düzey tarafından önerildiğine şüphe yok.

Küçümseyerek bir kenara attım.

"Peki, umduğun her şey ve daha fazlası oldu mu, *gönüllü*?"

Bakışlarımı yavaşça bana hitap etme cüretini gösteren -az önce bastığı mayının ne olduğunu bilmeyen- gardiyana çevirdim. Çok gençti, insan yasalarına göre ancak yasal bir yetişkin olmasına rağmen kabadayılık ve sahte güvenle doluydu. Midemde tiksinti alevlendi ve başımı eğdim, ilk göz kırpana kadar gözlerimi doğrudan *onunkilere* diktim.

Gönüllü.

Gönüllü bir saksığan tam bir tezat oluşturunuyordu.

Gönüllüler insan ticaretine maruz kaldı ve kaçırıldı, alıcılarının kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak için üzerlerine bu etiket yapıştırıldı. *Benden* başka kimse bu gece burada olmak istemiyordu. Kardeş hapishanedeki kadın mahkûmlar Saksığan Tarikatı'na katılırlarsa cezaları hafifletiliyor, gecenin köründe tecavüz etmeleri için kaşınan erkekleri buraya getiriyorlardı - hatta belki de güzelce boyanıp biraz zorla sefahat için adanın kuzey ucundaki seçkinlere otobüsle götürülüyorlardı.

"Neye bakıyorsun *lan sen*?"

Daha sert baktım, iliklerimdeki lekeli tanrısallık, performansım için benimsediğim sahte yeşile sızıyordu.

Saksığan Tarikatı kızları için *çok* güzel ve asil bir tablo çizdi. Bir hizmet sunuyorlardı. Onlara saygı duyulmalı, tapılmalı, övülmeli ve yumuşatılmalıydılar. Son iki aydır tüm süreci yaşadığım için, oyunu bu geceki kız kardeşlerimden daha iyi biliyordum. Yeni kurbanlarını besledikleri saçmalıkları, bu dünyayı daha az korkunç göstermek için kulaklarımıza fısıldadıkları yalanları biliyordum.

Bu Ether Adası saksaganları, kesime götürülen şımartılmış domuz yavruları gibi.
Küçük otobüsümüz hapishanenin ana girişine yanaştığı anda bu illüzyon bozuldu. Gardiyanlar

Tıpkı bunlar gibi, en başından beri zehirlerini tıslıyor, alay ediyor ve gülüyorlardı. Saksâğanları beceremeyebilirlerdi - gerçi bazılarının onları gün doğumunda otobüse geri atmadan önce becerdiklerini hayal ettim - ama *bundan*, gerçek canavarlarla yüzleşmeden önce bu kadınların üzerine serpilen kezzaptan kendi sapkın zevklerini aldılar.

Yine de düşüşümden sonra Lilith'in bir yardımcısı oldum.

Hera'nın, Frigg'in, Artemis'in ve Morrigan'ın dostu.

Furies ve Valkyries ile uçtum.

Eris ve Shiva ile birlikte öfkelen dim.

Ve şimdi, listeye eklemek için, kıyametin oğullarını *mutlu* bir şekilde yatağa attım.

Bu önemsiz insanlar bende gerçek bir korku uyandırmak istiyorlarsa çok ama çok daha fazla uğraşmak zorunda kalacaklardı. "Tamam, o zaman otobüse geri dön, sür tük."

Nemli, yırtık pamuğu bir kenara fırlattım, gardiyan üniforması giymiş bu çocuk beni ilerlemeye teşvik etmeye çalışırken ayaklarımı diktim. "Hayır."

Ortağı birkaç adım ötede yavaşlarken, bu sanki annesine hakaret etmişim gibi aval aval baktı. *İş* bittiğinde hepimize, saksâğanların geri kalanını beklemek üzere otobüse kadar eşlik edileceğimiz, sonra da Eter Adası'nın merkezindeki ormanlarda bulunan karargâha götürüleceğimiz söylendi. Kızlardan bazıları bu muhafızların görünüşünden, duydukları hikayelerden, yol boyunca bir mola yeri olabileceğinden korktular - başka bir davranış ihlali, başka bir taciz fırtınası.

Hayır.

"Az önce ne dedin sen?"

Lilith'in kendisine yakışır dişlek bir gülümseme attım, sonra siyah kirpiklerimi kırptım. "Benim olanı alana kadar olmaz."

Bir saat önce, bu on adam için *çığlık* atmıştım. Merhamet için yalvardım. Hata yaptığım konusunda ısrar ettim.

Bir hareket.

Saksâğanlara ağız dolusu verilen yalanların doğru olup olmadığını görmek için bir test; eğer biz kutsal kadınlar bir *talibi* reddedersek, bakıcılarımız bizi güvenli bir yere götürecekti. Bu durumda, bu saksâğanın değil, erkeklerin bir hatasıydı.

Öyle bir şansımız yok.

Benden önce kaç saksâğan o kapıya yumruğunu vurmuş, sığınmak için yalvarmış, ancak bu adamlar diğer tarafta *gülerken* parçalanıp feryat etmişti?

Bir tanesi çok fazlaydı.

Bu on ruha kurtuluş teklif etmiştim, onlar da kendi kaderlerini mühürlediler. "Hayır, cidden, az önce ağzından ne çıktı? *Hayır* mı?"

Omuzlarımı birkaç kez yuvarladım ve sonra boynumu her iki yöne doğru kırdım. Saksâğanlarını kurtaranların cehennem zebanileri olması garipti. Gerçeği, onları reddedersem bu amiplerin ne yapacağını biliyorlardı. Sadece zavallı bir saksâğanı şiddetli bir kırbaçtan kurtarmakla kalmamışlar, aynı zamanda... onu serbest bırakmayı da teklif etmişlerdi. *Beni*. Benim adıma bir seçenek sundular: iki ay boyunca üç canavarımdan hiçbirini farkına varmadan yaptığım gibi kalıp oynamak - ya da ayağımı yere basmak. Bunu yapsaydım, bana saldırırlardı. Benim için savaşırldı.

Düşüşümden bu yana, tutulmayan pek çok sözün acısını çekmişim ama beni özgürleştireceklerine dair beyanları bunlardan biri değildi.

Bu hiç beklenmedik bir şeydi ama ben bir canavarı, bir kasabı, bir lordu, bir savaşçıyı çok sevdim.

karanlık arzularını sevgilisi uğruna bir kenara bıraktı.

Görünüşe göre bu benim birçok tuhaflığımdan biriymiş.

Düşüşümden önce bir günah.

Söz hakkım olmayan

tercihler.

Kinks. Fetişler. İstekler. İhtiyaçlar. Arzular.

Bu geceden sonra cephaneliğimde birkaç tane daha vardı.

Sırıtişımı keskinleştirerek maskenin son iplerini de kestim ve kanatlarımı açtım. Sırtımdan yanık siyahlar fışkırdı, gözlerim ilahi *altın* kanamasını zar zor dizginleyebildi. Bir zamanlar tamamen mahvolmuş, darmadağınık ve morarmış bir insan saksığının durduğu yerde, düşmüş bir melek onun yerini aldı.

Boyun eğmekten bıktığı için düşmeyi *seçen* eski bir koronun askeri.

Pratik teslimiyetini sadece buna layık olanlara verme gücüne sahip olduğunu sonradan fark eden. Son beş yılda, sevgililer geldi ve gitti.

Kapının diğer tarafında uluyan canavarların yanında onlar *hiçbir* şeydi.

Etimde masumiyetin kokusunu alan cehennem zebanileri, Cennet'in zayıf ama *orada*, yıl geçtikçe soluyor. Ölümsüzlüğün büyük şemasında, ben hala yeniydim. Yeni doğmuştum. Bakire olduğumu düşünüyorlardı ve belki de mecazi anlamda bu geceye kadar öyleydim. *Onlara* kadar.

Ama şiddete, kana, savaşa ve acıya karşı bakir değildim.

Etrafımdaki gözler genişledi.

"Oh, *kahretsin*-"

En yakındaki muhafızın kafasını kopardım, bir elmanın sapını tacından ayırır gibi omuzlarından ayırdım. Ortağı tabancasını bana doğrultmadan, kolunu yuvasından çıkarıp göğsüne saplamıştım.

Kurşunlar kanatlarımdan sekiyor, koridorlar silah seslerinin yankılı bir senfonisine dönüşüyordu. Bu dünya düşmüşlerin *zayıf* olduğunu düşünüyordu.

Evet, kanatlarımız çarpışmada yandı, Cennet'in ateşi tarafından yutuldu - cehennem ateşinden üç kat daha sıcak yanan ateş.

Ama sonunda tekrar büyüdüler. Lekeli. Daha sert. Daha kızgın. *Neredeyse* kutsal korolardaki kardeşlerimin tüyleri kadar güçlüydüler ama bu petri kabındaki ölümlü ve ölümsüzlerin yeteneklerini çok aşıyorlardı.

Gümüş uyluğumu deldi. Demir baldırımı kesti.

Saniyeler içinde iyileşen basit yaralar.

Döndüm ve *uçtum*, bu siyah kanatların her vuruşu bir kasırgayı serbest bıraktı, muhafızları, tozu, örümcek ağlarını ve fare pisliklerini aynı şekilde tersine çevirdi. Çılgınlık bana serenat yapıyordu. Duvarlar, yerler ve tavan kanla kaplıydı, kumtaşı kırmızıya boyanmıştı. Silah sesleri birer birer sustu, ta ki sadece ben, kanatlarımdan çırpınışı ve on ölü adam kalana dek.

Vücut parçaları dağılmış, gözleri dokunuşumla yanmış, dilleri pis ağızlarından kopmuş...

Hera ve Frigg'in lüks *partilere* sızması, öfkeli tanrıçaların *gerçek* canavarları katletmesi, bu gece Eter Adası'nda tekrarlanacak bir tablo. Üç Fury, Tarikat'ın ana tesisinde, tuğla tuğla, kafatası kafatası söküyor ve korkmuş saksığanları iyileştirmeleri için Artemis, Freya ve Afrodit'e götürüyor.

Lilith, örgütün liderlerini kırmızı tabanlı topuklarının altında eziyordu. Eris onun etkisinin - çatışma ve *delilik*- tüm adada hissedilmesini sağladı.

Bu gece bir yıldır hazırlanıyordu, Saksığan Düzeni'ni tam kalbinden ortadan kaldırmak için ilahi dişilin birleşmesiydi. Yarın, ertesi gün, ondan sonraki gün - dünyanın dört bir yanındaki yüksek bahisçileri avlayacak, mirası toz olana kadar insan ve doğaüstü her saksığanı serbest bırakacaktık.

Bu özel pozisyon için gönüllü olmuştum.

Bu hanımların geri kalanı, onları sevdiğim gibi, uzun süre bilgisiz, geniş gözlü bir insanı oynayamazdı,

Ne de taciz ve yalanlara katlanabilirlerdi. Melek gibi bir komutanın emrinde bin yıl geçirmiş biri olarak, çenemi kapalı tutmayı ve bana söyleneni yapmayı çok iyi biliyordum. Kalbimdeki öfke ne olursa olsun, gereken süre boyunca sadece *ben* rolümü oynayabilirdim.

Burada küçük bir ilahi etki, orada dikkatlice yerleştirilmiş birkaç soru ve kendimi bu gece bu hapisanede, doğru zamanda ve tam da her şeyin *yanışını* izlemek için buldum.

Kaşlarımı çatarak kapıya baktım, şimdi her iki tarafta da ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Haftalar boyunca kör bir aptal gibi davranabilsem de, bu geceki hiçbir şeyin *beni* etkilemesini beklemiyordum. Evet, saksağanların durumu yüreğimi burktu ve öfkemi körükledi. Bu iş hepimiz için son derece kişisel bir nitelik taşıyordu ama ben...

Hissetmeyi beklemiyordum.

Başımı eğerek, pençelerin taş üzerindeki yumuşak sürüklenişini, kapının diğer tarafında kıpırdanan canavarların sessiz gümbürtüsünü dinledim. İşe yaramaz oyulmuş ve boyanmış mühürler bana bakıyordu, düşmüşler ve bizim ruhani benzerlerimiz için anlamsız ama içerideki *canavarlarım* için lanetleyici.

Mülkiyet düşüşten önce de günahtı.

Sahip olmak, istemek, kıskançlık, uğruna birkaç beyaz tüy kaybetmeye değer kötü alışkanlıklar.

Benimkilerin hepsi gitmişti artık, simsiyah ve lanetlenmiş olarak yeniden doğmuşlardı ama ben yine de kalbimdeki *arzuya* isyan ediyordum. *Onları orada bırak*. Eninde sonunda biri onları bulurdu, değil mi? Yüzümü buruşturarak döndüm ama attığım ilk adım kalbimi kırdı.

Kahretsin.

Ailevi olmaktan, kardeşlikten, savaşçılar arasındaki bir bağdan daha fazlası olan aşk, düşenler için çok yeniydi. Diğerleri beni bu konuda uyarmıştı, kendi zihnimde patlak verecek savaş, direniş, suçluluk ve utanç. Gümüş Şehir'de şehvetle iç içe geçmiş aşkın dikkat dağıtıcı olduğunu, göksel babamıza karşı işlenmiş bir günah olduğunu öğretmişlerdi.

Yanlış hissettirdi.

Ama şehit yoldaşlarım öyle olacağını söylemişlerdi ve sevdikleri yaratıklarla o kadar *mutluydular* ki.

Neden ben değil?

Neden bir başkasıyla aynı bağ kurmayı hak etmiyordum?

İçimi çekerek, ayaklarım yol boyunca sürüklense de kapıya yöneldim. Yanaklarımdaki, dudaklarımdaki ve çenemdeki taze kanı hızla temizledikten sonra parmaklarımı dikiş yerlerinde gezdirdim, sonra iki adım geri atıp o iğrenç şeyi menteşelerinden fırlattım. Hızlı bir tekmeye kapı o dairesel taş odaya çarptı, ortadan büküldü ve diğer taraftaki duvara *sertçe* çarptı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra üç canavar ortaya çıktı, her biri altı başım çıkmış gibi beni süzüyordu.

Suçluluk duygusu içimi sıktı, midemi bulandırdı ve ayaklarımın üzerinde duramama neden oldu. Ama derin bir nefes aldım ve hafifledi.

Çünkü oradaydılar, bana *kendimi hissettiren* altın kelepçeli üç erkek.

Cato, gölgeli boynuzlu tacının içinde, düzeltilmesi gereken bir hale gibi başının etrafında asılı duruyordu. Kral gibi, görkemli, en güzel koyu gri tene ve şeytani siyahla kesilmiş parlak mavi gözlere sahipti. Üçü de insan kadınlarının ağzının suyunu akıtacak kadar kaslı bir vücuda sahipti ama Cato'nunki ne gösterişli ne de böbürlenmeydi, sadece *savaş* için yaratılmış ham güç ve kaslara sahipti. Sağlam yüz hatları ve kendini tutuşundaki güven, kendini bir lord gibi hissettirirken *beni* de onun leydisi, kraliçesi gibi hissettiriyordu. Bu gece birden fazla kez birbirimizin gözlerinin içine baktık. Beni nasıl becerirse becersin, acımasız ya da nazik, gözünü budaktan sakınmayan bakışları

kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Obsidyen boynuzları arkasında yükseldi, Aedan görüş alanına girdi ve meraklı bir sırtışıla beni değerlendirdi.

Kardeşinin aksine, gücü incedi, vücudu zayıftı, dili dikenliydi. Fildişi rengi teni ve güçlü omuzlarının üst kısımlarını hafifçe tozlandıran ipeksi siyah dalgalarıyla bir seks partisi beyni gibiydi - hala parmaklarımı parmaklarımın arasında gezdirmek istiyordum, hepimiz baktıkça arzum artıyordu. Bu, içimdeki şımarık kıza ilham verdi, beni şakacı ve meydan okuyan biri yaptı.

Daha önce hiç kimse meydan okumayı teşvik etmemişti.

Hiç kimse bana acı çektirmeden meydan okumama tahammül edememişti.

Ve bir bakıma bana acı çektirmişti, ama günaha serbest düşüşte öyle lezzetli bir şey vardı ki, daha fazlası için açlık çekiyordum.

Geralt, cehennem arkadaşlarının karşısında duruyordu; en uzun, en geniş ve en tatlı olanıydı. Uzayın engin derinlikleri gibi, en cesur yıldızların bile parlamadığı simsiyah bir teni vardı; çelişkiler yumağıydı. Gergin kalçalarına kadar inen beyaz saçları, ağaç gövdesi gibi kalçaları, mükemmel yontulmuş ve *çok* güçlüydü.

Yine de onun kollarında kendimi *güvende* hissettim.

Varlığında ilk kez bir başkasının kollarında uykuya dalmayı düşünecek kadar güvendedim.

Ki bu çok saçmaydı.

Kim bir leviathan-iblis melezone *güvenli* diyebilir ki?

Ama Geralt zihnimi daha basit bir zamana, bir savaş korosuna atanmadan, savaş kalbimi bu kadar acımasızca sertleştirmeden önceki zamana geri götürdü. Onunlayken kendimi bir kır çiçeği tarlasında, koşarken, gülerken, tatlı çiçeklerin tadını çıkarırken ve güneşin altında dans ederken hayal ediyordum ve o da benimle birlikte, yargılamadan, eleştirmeden orada olacaktı.

Her erkek içimdeki bir *arzuyu* çağırırdı, sonunda kılıcımı ve kalkanımı bırakıp isyan edene kadar bastırdığım bir günahı.

Komutanım ağır bir yürekle, gözlerinde yaşlarla beni ilahi kapıdan itti, tüm korumuz suratsız bir şekilde düşüşümü izledi. Kimse bir şey söylemedi. Kimse benim için endişelendiğini ifade etmedi, ama kalplerinin derinliklerinde, ayrıldığımızda hepimizin *acı* çektiğini biliyordum.

Çünkü bir keresinde diğer taraftaydım, asi bir meleğin düşüşünü, kanatlarının alev almasını, çığlıklarının aşağıdaki insanlığa dehşet verici fırtınalar salmasını izlemiştim.

Hepimiz kaderimizi seçtik. Lucifer gibi biz de hizmet etmemeyi seçtik. Ve benim seçimlerim beni buraya, onlara getirdi.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, gözlerimin arkasını yakan duygularla kapının pervazına dayandım ve onları içeri sokmadım. Çıplak, insan kılığından çıkmış, şimdi altın gözlerim ve siyah, kırılmaz kanatlarımla, tutkularının sadece hafifçe işaretlediği ve her saniye iyileşen etimle karşılarında duruyordum.

"Leviathanların oğulları," diye başladım, lejyonlar arasında kükreyen ve bizimkinden çok ötedeki dünyalardan gelen orduları geri tutan savaşçıya dokunarak - *onlarınkinden* de çok ötede. "İblislerin oğulları." Üçü de doğruldu, sikleri de onlarla birlikte kalktı. *İhtiyaç* içimde bükülüyor, dilleri ve parmakları yakın zamanda olduğu gibi uyluklarımın arasına giriyordu. Onların bakışları, uyarılmışlıkları o kadar açık, o kadar barizdi ki... Ama daha yapacak çok şey vardı ve üç güçlü canavara sırtımı dönmeden önce emin olmam gerekiyordu. "Kime hizmet ediyorsun?"

Bunu takip eden sessizlikte gerildim, bakışlarının vücudumu nasıl taradığının neredeyse *çok* farkındaydım, tenimin altın tonunu, daha güçlü uzuvlarımı ve daha parlak gözlerimi alıyorlardı.

Onları yanlış mı
değerlendirdim? Bir
iblisin yalanı mı?

Numara mı?

Onları bıraktığım gibi bırakmam gerekecek miydi-

"Sen," diye homurdandı Geralt. Cato ve Aedan hırladılar, sesleri vahşiydi, yeni bir av için kavga eden bir kurt sürüsü gibiydiler ama başlarını sallamaları, yumruklarını sıkmaları, Geralt'ın volta atması, Aedan'ın omuzlarını yuvarlaması ve Cato'nun tam bir saldırıya hazırlanır gibi ayaklarının üzerinde zıplaması...

Ciddiydiler.

Ben.

Eter Adası'na saksığanları serbest bırakmak ve efendilerine acı çektirmek için geldik. Teorik olarak, sadece kuklacıları değil, onları kullanan erkekleri de cezalandırmalıydım. Yine de bu üçü beni öylesine yüce zirvelere taşıdı ki, bu geceki orgazmlarım düşüşümden bu yana kendi ellerimle ya da vasatın altındaki bir sevgilinin elleriyle yaşadıklarımından daha keskin ve daha canlıydı. *Duygular* göğüs kafesimin etrafını sardı ve uzun hayatımda ilk kez kalbimi sıcacık bir yuvaya dönüştürdü. Akrabalık aramızda kıvılcımlandı, gözleri kaos, karanlık ve sahiplenme ile parlıyordu.

Benim için.

Gerçek bir önemi olmayan düşmüş bir melek.

Ben.

Düşüşten önce, kaba kuvvet ve soğuk mantık benim oyunum olurdu. Ne de olsa bu üçü *güçlüydü*, leviathan ataları hala kelepçelerindeki şeytani bağlayıcı tılsımlarla savaşıyordu. Zeki. Yetenekli. Kırılmaz bir takım. *Saplantı*. Bunların hepsi değerliydi.

Ama günün sonunda onları kendim için istedim.

Hayatımda hiç aşkı bulabileceğime inanmamıştım, bunu hak etmemiştim de. Ama aramızdaki cazibe inkar edilemezdi.

Ben de risk aldım.

Hücreye adım attım, eşiğin hemen üzerinden geçtim ve elimi Cato'ya uzattım. Birbirlerine bağlı olsalar da, aralarında hâlâ tanınmayı hak eden bir hiyerarşi vardı. Taçlı yaratığım hiç tereddüt etmeden ilerledi ve bana sağ elini uzattı.

Ve altın manşeti kopardım, kopuş kırmızı bir sisin *vınlamasıyla* eşleşti, büyü bozuldu. Sırada sol kelepçe vardı.

Sonra bekledik.

Ancak o geri çekilince Aedan'a onun yerini almasını işaret ettim. Sonraki iki kelepçeyi çıkardı, ardından Geralt üzerimde belirirken iki tane daha çıktı. Zincirleri olmadan gözlerinde *hayat* parıldıyor, tenlerindeki tonlar daha zenginleşiyor, adımlarındaki sıçrama açıkça görülüyordu. O gülünç altın kelepçeler ne kadar küçük, önemsiz şeylerdi ama büyü ve rünler canavarlarımı gerçekten mahvetmişti, değil mi?

Peki o zaman.

İşte buradaydık, tüm maskelerimiz ve zincirlerimiz düşmüştü ve-

Cato bana *doğru* yürüyüp sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde irkildim, keskin bir nefes aldım. Yine o gözler vardı, o kadar canlı, o kadar otoriter, güçlü çene çizgisini hafifçe kavrayıp kirli yanaklarının damarlarını okşarken gözlerimin derinliklerine dalıyordu. Muhteşem ağzında bir gülümseme belirdi, gölgeler tacının içinde şişerek kırılmış gümüş saçlarını gizledi. Daha hızlı ve daha hızlı dönüyorlardı, içeride minyatür bir fırtına yaratıyorlardı, şimşek ve hepsi, gözleri aniden saf siyahtı.

Çok güzel.

"Cato-" Kalçalarımı, dizlerimin arkasını, sıkışmış baldırlarımı sıyırarak aşağı inerken dudaklarımı kapattım. Aşağı, aşağı, aşağı, ayaklarıma kadar indi.

İkisinin de tepesini öptü.

Hala sessizdi, bu jest sonunda gözümü yaşarttı, ayağa kalktı ve geri çekildi, Aedan'ın onun yerine gelmesi için yer bıraktı, boynuzları ayaklarımı birer birer ona doğru kaldırmaya zorladı, öpücükleri

ayak bileklerimin etrafında çok daha keskin dişlerin kırılmasıyla eşleşti. Geralt yine en son geldi ama diğer ikisi ona asla daha aşağı muamele etmedi. Hayır, bu dağ gibi adamın önce ayaklarımı, sonra dizlerimi, sonra kalçalarımı, sonra da kadınlığımın tepesini öpmesini neredeyse onaylayarak izlediler.

Tam boyuna ulaştığında, bir şekilde daha da uzamıştı. Diğerleri yaklaştı, her biri en az bir adım yükseldi, canavarlarım hırlıyor, kabarıyor, gözlerimin önünde ince değişimler ve kaymalarla değişiyordu. Etrafımızdaki *güç* çatırdıyor, hava canlı tel gibi yanıyor, uçları yıpranmış, akım ölümcül.

"Burayı yerle bir edin," diye fısıldadım kısık sesle, bakışlarım bir erkekten diğerine atlıyor, onlara uyabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyordum. Sonra bir elimi Cato'nun, Aedan'ın ve ardından Geralt'ın göğsüne bastırdım, kalplerinin üzerinde nabzımı *hissetmelerine* gerçekten izin verdim, tüm fesatlık, aldatma ve kan olması gereken bir gecede savunmasızlığın bir kokusuna izin verdim.

Basit dokunuşumu kucakladılar, ben tekrar kapıya doğru çekilirken kocaman eller benimkilerin üzerinden kayarak bana uzandı. Önce Cato takip etti, çok sağlam olan pazusunu tuttuğumda alçak bir hırıltıyla sertleşti.

"Saksağanlarımı getir," diye ısrar ettim, gözlerimiz kilitlenmişti, kalplerimiz mükemmel bir uyum içinde çarpıyordu. "Kızlarım için tek bir tüy bile eksik olmasın." Başını sallayarak ve dişlerini göstererek onayladı, boynuzlu siyah tacının içinde kopan fırtına kontrolden çıkıyordu. Sonra, tam ileri doğru yürürken, daha sıkı kavradım, vücutlarımız kapı aralığında birbirine sürtündü, sıcaklık hissediliyordu. "Merhametinize layık gördüğünüz tüm mahkûmları serbest bırakın."

"Nasıl istersen, tanrıça," diye gürledi, bu açıklamayı kanatlarımın çırpınmasına ve kalbimin *uçmasına* neden olan bir öpücük izledi. Çelik gibi bir kol belime dolandı ve beni kendine çekti; Cato'nun öpücüğü derin, tutkulu ve öncekinden çok farklıydı. Otoriterdi, evet, ama otoriterlik onun sevgi dili gibiydi, zalimlik değil. Şimdi beni fiziksel ve diğer güçlerimin farkındaymış gibi öpüyordu, dişleri keskin ve dili cesurdu, sanki bunu kaldırabileceğimi biliyordu.

Sonra gitti, başımı döndürerek uzaklaştı ve yerini hızla hırlayan Aedan'a bıraktı. Beni ısırarak bir öpücük ve keskin bir saç çekişiyle sahiplendi, boştaki eli kanatlarımı kontrolsüzce sıyırdı, tüyleri karıştırdı, eklemi okşadı - *benimle* tekrar buluşma şansını yakaladı. Tüm bu süre boyunca, aldığım kadar iyi verdim. Bir velet, bir meydan okuyucu, ayaklarını ateşe tutacak bir sevgili mi istiyordu? Öyle olsun. Yüzyıllardır bu açık kabulü arzulamıştım.

Spektrumun bir ucundan diğerine, Geralt bir kalp atışında Aedan'ın yerini aldı. Dağ canavarım ayaklarımı yerden kesti, kanatlarım ona yetişmek için havada durmamız gerektiğini düşünmüş gibi seğiriyordu ama Geralt'ın düşmeme asla izin vermeyeceğini hissediyordum. *Asla*. Ve eğer düşersem, hemen yanımda olacaktı, ateşler bizi yiyip bitirecek, çılgınlıklarımız saf kahkahalar, kalplerimiz birbirine dolanmış ve ruhlarımız çok *canlı* olacaktı.

Şimdilik, bir erteleme teklif etti. Daha önce de olduğu gibi, Geralt kısa süreli bir şefkat anıydı. Havadaki metalik renk tonuna ve çıplak bedenime bulaşan kana rağmen beni öyle bir öptü ki, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak kadar tatlıydı. Onun kollarında kendimi biraz olsun bırakabildim.

Aedan'ın tacizinden sonra saçlarımı düzeltti ve başparmağını şişmiş dudaklarımda sırtarak gezdirdi. Sonra çenemi çimdikleyip gözlerimin içine daldıktan sonra kardeşlerinin peşinden yürüdü, gölgeler toplanıyor, karanlık yontulmuş formuna yapışıyordu. Telaşla bir elimi hızla atan kalbime bastırdım. Peşlerinden koşmak, onları durdurmak ve beni ölümsüz hayatım pahasına *tekrar* becermelerini istemek ne kadar kolay olurdu.

Düzgünce.

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi.

Ama gece henüz bitmemişti ve silah arkadaşlarımın görevlerini başarıyla yerine *getirdiklerine* şüphe yoktu.

Ben de üçlünün peşinden koştum, ortada durdum, kanatlarım sıkışmıştı ama koşmaya hazırdım.

savunmacı.

Canavarlarımın önünde gerilmeye hazırım, böylece arkadaki kurşunlar Bu gece etlerini delegecek acı verici parçalar.

Tüm pencereleri karanlık sahil şeridine bakan koridorun sonunda bir kapı açıldı. Muhafızlar silahlarını çekmiş bir halde dışarı fırladılar, kapı açılırken uzaklardan gelen bir alarmin çığlığı esnede ve kapı kapandığında sustu. Yavaşladığımızda tanıdık yüzler bana baktı; bu grubun çoğu akşamın erken saatlerinde bir otobüs dolusu korkmuş saksağana işlem yapmıştı ve kulaklarımıza *en iğrenç* şeyleri tıslamışlardı. İlk hamleyi yapmaları için onlara meydan okuyarak başımı eğdim.

Onlar yaptı.

Önce onlar ateş etti, bir mermi fırtınası koridorda vızıldadı. Tereddüt etmeden canavarlarımın önüne atladım ve insanlara sırtımı verdim, siyah kanatlarım alanın tüm genişliğini kaplayacak kadar genişledi, mermiler sekti ve kumtaşına *çarptı*. Onlara omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak baktım, ilahi bir çocuğa karşı en kötüsünü yapmaları için cesaretlendirdim.

Hırıltılar, kükremeler ve korkunç ulumalar yükseldi, şiddetli ve ani ve canavarlarımınla tekrar yüzleştüğimde, en gerçek formlarında geliştiler. Leviathan ataları, kesik çene hatları, yontulmuş göğüs kasları ve tırnaklarımla tırmıklamak için yapılmış sağlam omuzları olan nefes kesici erkeklerin göz alıcı maskelerinden sıyrılarak yüzeye çıktı.

En derin çukurlardan gelen cehennemlikler benimle çarpıştılar. Cato'nun tacı artık çıplak bir kafatasını çevreliyordu, gözleri ürkütücü ve boştu, siyah ve cansızdı. Sisle örtülü bir pelerin iki metre boyundaki gövdesine yapışmış, karanlık onu açık burun boşluğuna kadar yutmuştu. Solundaki Aedan, kardeşleri arasında en canavar olanı olduğunu kanıtlıyordu; o kadar uzun boyluydu ki, etle kaplı boynuzlarını yerleştirmek için eğilmesi gerekiyordu. Bir kurdun iskelet kafası ve bir eski dünya sentorunun vücuduyla, gazabından kurtulması muhtemel olanlara kısa ve sefil hayatlarının geri kalanında kâbuslar yaşatacak.

Geralt tüm şefkatini kaybetmişti. Bir ayaktan biraz daha uzun, ölümcül uçlara kadar keskinleştirilmiş bıçaklar parmaklarını oluşturuyordu. Gölge pelerininin altından kırmızı gözleri parlıyordu, zarif çıplaklığı bir suikastçının siyah zırhı ve kapüşonuyla yer değiştirmişti, o botlar kafataslarını ezmek için yapılmıştı. O da koridora sığabilmek için eğilmek zorunda kaldı, alçaktan çömeldi, elleri eskisinden daha ölümcül silahlar, aurası saf yırtıcı.

Kanatlarımdan bir mermi daha sekerken, "Vay, vay," diye fısıldadım. "Siz üçünüz temizleyin *iyi*."

Vahşi hırıltılar ve çakıllı hırıltılardan oluşan ilkel bir koroyla cevap verdiler, bana tanrılar tarafından hediye edilmiş bir ödölmüşüm gibi baktılar - beni yemek, becermek, zamanın sonuna kadar *sevmek* istiyorlardı.

Ve bu geceden sonra, onlara izin vermeye oldukça meyilliydim.

Manik bir sırtışla saldırganlarımıza döndüm ve hücumla geçtim; Aedan'ın toynaklarının taş üzerinde gürlemesi, Geralt'ın hançerlerinin duvar boyunca sürüklenmesi, Cato'nun hak ettiği tacının gecenin içinde bir güç feneri olmasıyla topuklarımdaki canavar senfonisi vurgulanıyordu...

Ve havada lezzetli bir dozda aşk, kahkaha, çığlık, kan ve silah sesleri.

SON

ACKNOWLEDGEMENTS

Bunu kısa ve tatlı tutacağım! Taslaklarımı her zaman temizlediği için One Love Editing'den Sandra'ya büyük destek. Linda, yazım hatası denetleyicim - sen bir KRALİÇE'sin ve zaman ayırdığın için çok minnettarım.

Marisa, Cover Me Darling'de mi? Bu kapak mı? MUHTEŞEM.

Karanlık aşk romanlarımı beğenen tüm okurlara teşekkür ederim. Türümüzdeki büyük karanlık romantizm tanrıçalarına boyun eğiyorum, çünkü onlar gerçek MVP'ler, ama ilham perisi vurduğunda kesinlikle eğleniyorum!

*xoxo,
Rhea & Evie*

Not: Tüyen Kuşlar smutvellaları için ayrı ayrı ciltsiz kitap olmayacak olsa da, yeterince yayınlandığında, bir araya getirilecek ve fiziksel bir kopya için hazır hale getirilecektir.

ATLAR HAKKINDA

Tek yazar, iki takma isim! Ne zaman Rhea ve Evie'nin bir karışımı olsa, okuyucular birden fazla kahraman + daha karanlık romantizm unsurları bekleyebilirler.

[FACEBOOK OKUYUCU GRUBU](#)

Rhea & Evie'nin kitapları:

Karanlık-ish Menage/Ters Harem Paranormal Romanslar

TÜYDEN KUŞLAR SERİSİ

Saksağanın Şarkısı Yas

Tutan Güvercin (Eylül 2022)

Rhea Watson, iyi bir paranormal romantizmi seven Kanadalı bir ters harem yazarıdır. Güçlü, bağımsız ruh eşleri için eriyen sert dış görünüşlü, katmanlı alfa kahramanlar yazıyor.

Rhea boş zamanlarında bitki bahçesiyle ilgileniyor, kedisinin her kaprisine boyun eğiyor ve Netflix dizilerini günlük işiymiş gibi izliyor.

Rhea ile hayatı, yazarlık mağarası saçmalıkları ve yaklaşan yayınları hakkında iletişimde kalmak ister misiniz? Aylık bültenine

[buradan](#) ulaşabilirsiniz.

Rhea'dan ters harem ve menaj romanları: CRONUS

TOPLULUĞU

Gizli Cemiyet Paranormal Romantik RH Bağımsızlar

[Gölgelerin Gelini](#)

Cambion (2023 Başları)

KRALİÇENİN BÜTÜN ADAMLARI SERİSİ

(Paranormal Romantik RH Bağımsızlar, Aynı Evren)

[Azrail'in Sürüsü](#)

[Kafesteki Yavru](#)

[Kedi](#)

[Kök Çürüklüğü Akademisi: Üçlemenin](#)

[Tamamı Bloodline: Eksiksiz Üçleme](#)

RHEA WATSON ÜÇLEMELER VE DÜETLER:

KÖK ÇÜRÜKLÜĞÜ

(Profesörlere Özel Akademi Ters Harem)

[Döne](#)

[m 1](#)

[Döne](#)

[m 2](#)

Döne
m 3

BLOODLINE ÜÇLEMESİ

(Wolf Shifters & Fated Mates)

[Kurtlar Tarafından](#)

[Büyütüldü \(#1\) Kurtlar](#)

[Tarafından Avlandı \(#2\)](#)

[Kurtlar Tarafından Sevildi](#)

[\(#3\)](#)

Evie Kent, sahiplenici bir anti-kahramanı ve güçlü iradeli bir kadın kahramanı seven karanlık bir paranormal romantizm yazarıdır. Kendini bildi bileli #teamvillain olmuştur ve karanlık tarafın kesinlikle daha eğlenceli olduğunu düşünmektedir.

Çalışmaları yumuşak karanlığa doğru kayıyor ve şüpheli başlangıçlara sahip ruh eşi düzeyinde romantizmlerin yanı sıra bir tutam endişe ve bir topak kink içeriyor.

Evie'den karanlık M/F paranormal romanslar:

VADİNİN ZAMBAĞI SERİSİ

*(Karanlık-ish M / F Paranormal Romance
Standalones)*

[Bir Tanrıyı Sevmek](#)

[Teslimiyet: Vadideki Zambak Novellası](#)

[Duman ve Aynalar: Karanlık Uzayda Tek Başına](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.